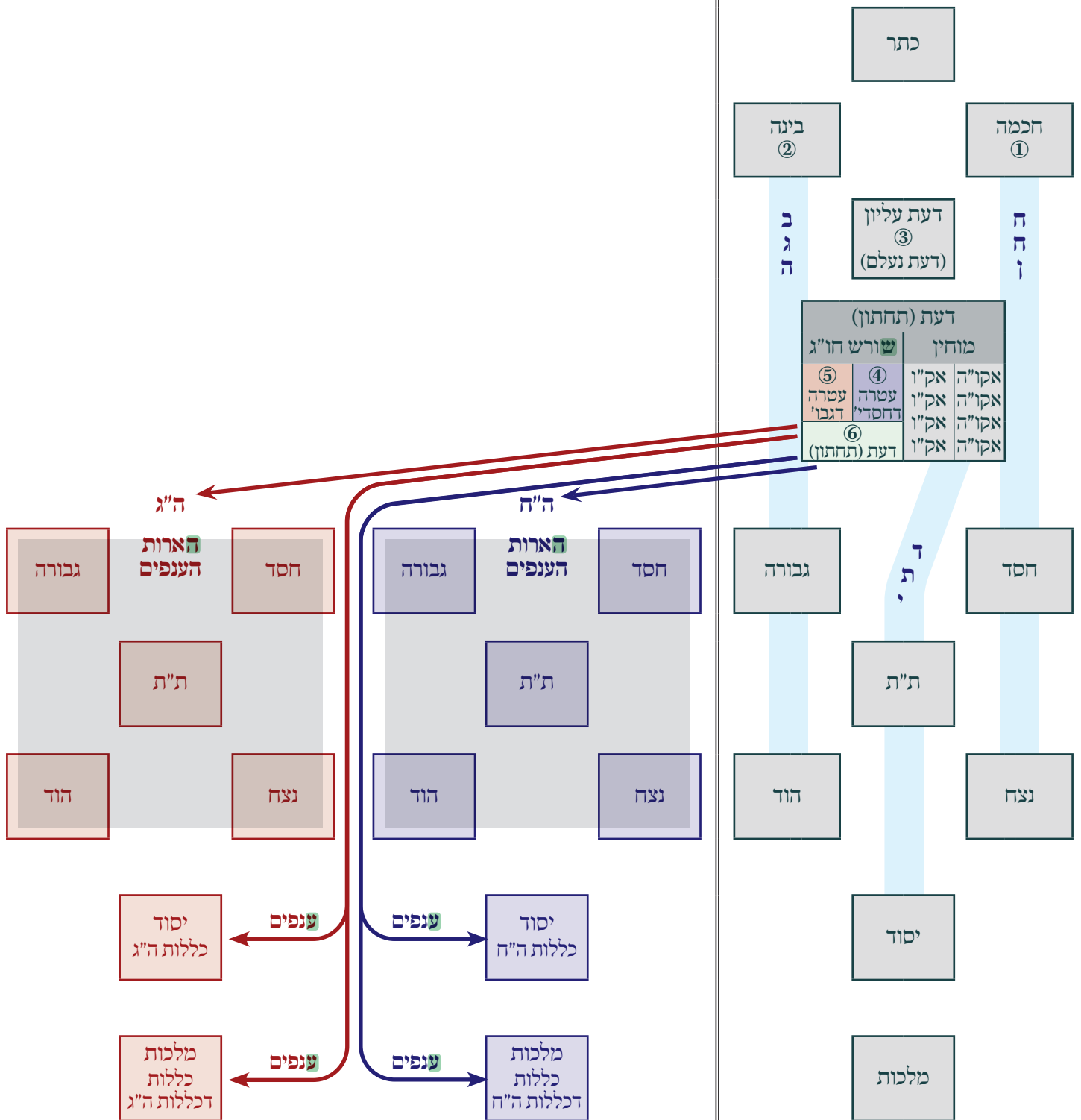

מערכת חסדים וגבורות - ה"ח וה"ג

מערכת מוחין - עשר ספירות

מקורות

תולדות אהרון ומשה (הרב פירא) דף ה' ריש ע"ב (מערכת המוחין ומערכת החו"ג הם ב' מערכות נפרדות, עצמאיות).
 ע"ח ח"ב דף י"ב אע"ד (שורש החו"ג נמצא בדעת של מערכת המוחין), דף ח' ע"ד ריפ"ש אות ב', דף ה' ע"ג.
 אוצ"ח דף ל"ה ע"ג אש"ל אות א' (הארות הענפים בה"ק, הענפים ביסוד. ענין התפשטות בצלם).
 נה"ש דף כ"ח ע"ד.
 באתי לגני ח"א דף פ"ב ע"ב, ח"ב דף קל"ג ע"ב.
 פאת השדה דף ש' ע"ב.
 משנת חסידים תפילת האצ"ל משנה ה' הלכה י'.

[ס"ב ע"א] ד"ה להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא חסד ראשון לחסד דז"א. נ"ב, עיין לקמן בקונה הכל, ועיין באיפה שלימה שער המוחין פרק ב' אות א' מה הם החסדים האלו ומה הם המתפשטים בקונה הכל נא. (מסידור הראמ"ע).

[ס"ג ע"ב] ד"ה לתקן כתר דיעקב וכו' כתר דרחל. נ"ב, ומה הוא שמתקנים אח"כ לכתר דרחל פעם שנית באטב"ח, הענין הוא דבאל עליון מתחיל תיקון כתרה, ובאטב"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שליש החסד דת"ת לד' חלקים ונכנסו בה ארבעת הרבעים אז נשלם הכתר שלה. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ח).

[ס"ז ע"א] ד"ה להמשיך כללות ה"ח וכו' מיסוד דאימא וכו' ולהמשיכם ליסוד דז"א. נ"ב, ומ"ש בתיבות הגדול הגבור והנורא הוא הארת החסדים, וכנזכר בעץ חיים שער כ"ג פרק ו', ובשער ל"ח פרק ז' כתב וז"ל: החסדים אינם מתפשטים בז"א אלא אחר ביאת ג"ר דאבא, וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא דף ט' ע"ש נב. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ז).

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. נ"ב, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף נ"ח ע"ב שכתב שלא אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערכי).

[ס"ח ע"א] ד"ה להמשיך ל"מ דישסו"ת וכו'. נ"ב, מ"ש בסידור בכוונת קונה הכל להמשיך ל"מ דישסו"ת, הקשיתי להרשד"ך מהו להמשיך, כי בלאו"ה הם עומדים ע"ג הכתר שלו, כי הכתר שלו הוא נעשה מב' שלישים דת"ת דישסו"ת, והל"מ הם הכחב"ד חג"ת (דהיינו הש"ע דת"ת ולא כולו) דישסו"ת, וכנ"ש נמשך לו הכתר אז ממילא הם מחוברים עם הש"ת דת"ת דאימא. ותירץ ע"פ מ"ש בסידור הארוך. ואח"כ ראינו שם ושם כתב להמשיך הצ' דל' בתוך נה"י דחג"ת דז"א, דהיינו בתוך הצ' דל' דז"א ונה"י דמ', דהיינו הצ' דמ' בתוך הצ' דמ' דז"א, דהיינו דחב"ד דז"א. ובסידור הארוך מבין שאלו הל' מ' דישסו"ת ודז"א הם בעוכי זה בתוך זה כמ"ש בשער פרקי הצלם, ולכן נופל שפיר מלת להמשיך. אכל הוא פירש שלעולם שהם זה למעלה מזה, ואפ"ה יפול לשון להמשיך, והוא על בחינת המשכת הצ' דל' בתוך הצ' כולו דז"א, דהיינו כל מה שמשכנו לז"א עד הכתר שלו בקונה הכל הוא בחינת הנה"י דישסו"ת בתוך ט"ס דז"א, וזה בערך פרצוף העיבור דגדלות, והל' הוא פרצוף היניקה שלו, וירוע מ"ש בשער עי"מ כי נה"י דפרצוף היניקה נתלבש בכל אורך הפרצוף דעיבור, וכן הנה"י דגדלות מתלבש בכל אורך פרצוף דיניקה. וכן כאן אנחנו ממשיכים הצ' דל' בתוך כל האורך הצלם דצ' דז"א, וכן הצ' דמ' בכל אורך הצלם דל'. ונמצא שהצ' דל' ודמ' הם נכנסים בפנימיות, והל"מ של כל אחד ואחד הם נשארים בסוד מקיפים, והשמ"ש בפ"ה דשער

נא. א"ה ימ"ה יצ"ו: ולפי המבואר שם נראה שאין לגרוס "דרך מחיצות יסוד דאימא", דהכא איירי בהארת הענפים שכבר נתפשטו בגילוי חוץ פרקי הצלם דנה"י דאימא. ובסידורי חו"ר בית אל הדווקנים שהוא מ"ב לא גריס לה, וכן עיקר.

נב. א"ה ימ"ה יצ"ו: עיין לעיל על דף ס"ב ע"א, ובהגהה שם.

שנה וקו שמאלי טולל בג"ה שנה וקו האמצעי כולל כדתי"ס שנה והנה שליש העליון שנה הם חז"ד (ס"א כח"ב) שנה שהם ג' ראשים של ג' הקיים שנה והם ג"ה שנה וכיון שאלו קיימים בכל כחם בשלימותם מספיק זוה שנה ג"ה שנה שלמות וגם שנין שג' ראשי הקיים נכרים בשלימותם אין לריך לתשלומין וצפרע במקום המוכרח שיוכפלו מהעטם הגז"ל. ועוד עטם אחר קרוב אל הג"ל והוא כי ג"ה לעולם הם חסבות כא' והם כל הבינה דאימא היתה נכפלה ותשם כמה נמלא שאין לה השוואה צב' הא' ולכן הולך להניח ממנה שליש א' שלא יותם כמו וצפרע זה יהיה חשובה כאחת מהראשונות:

פ"ב. ואחר שניארתיו ענין אימא יבאר עתה הפרש א' שיש בין ו"ן צענין המותין שלהם כי הגה ע"ד ששיעור ז"ה הוא מהת"ה דאימא מהשלים הצחותן עד למטה כך נוק' דז"ה היא מן הת"ה דז"ה ולמטה הלא שיש חילוק א' ביניהם והיא שהנה הגוף דז"ה מוקמה כחילה כאשר גאללה באחורי ז"ה מהחזה דז"ה ולמטה עמד החזה הוא שליש העליון דת"ה דז"ה וממקום חיים החזה עד סוף הת"ה דז"ה יש צ"ס תחתיו אחרים, והנה שיעור הכתר דנוק' דז"ה מקום צ"ס התחתונים דת"ה דז"ה וחס"פ ושתי כדנד שמוסוף והענין שהנה נודע כי ה"ח מתפשטים צו"ה מחסר שבו עד הוד שבו והנה חסד בנינו ע"ב והנה החסד המתפשט בתוך הת"ה דז"ה בהיותו מתחלק לג' שלישים יהיו כל שליש ממנו כמספר כ"ד קלט) כי ג"פ כ"ד הם ע"ב כמנין חסד כנו' והנה כתר דז"ה הם ג"פ אור אור אור כמנין כתר ע"ה (א) אבל הנוק' כתר שלה היא ג"פ אור שהם ג"ה בית כנודע שהנוק' נק' בית ואלו צ"פ אור אור שיש ככתר של הנוק' הם בחינת ב' שני שלישים דת"ה דז"ה שלוקחתם הנוק' לכתר שנה אשר כל א' מהם הוא כ"ד כנו' וז"ס ותמלא כדה ותעל כ"ך ה' וז"ס כ"ד היותם שיש צפסוק בשכמל"ו כנו' צוהר וז"ס כ"ד ספרים דאורייתא ולכן הנוק' נק' ד"ך ועניה לפי שחבר ממנה כ"ך שהיא שליש הא' והיא ד"ך ועניה וז"ס מ"ש ה"ל משחרב צהמ"ק חסור לאדם שימלא פיו שחוק צעוה"ז כי צעת שגחב צ"ה שהיא הנוק' הגן' בית לסיבה לקחת הכתר שלה ג"פ כ"ד שהם צ"פ אור אור כמנין בית ולכן משם ואילך חסור לשחוק כי שחוק בני' צ"פ אור אור וכיון שגחבלקו הב"פ אור אין שחוק צעולם ולע"ל שיבנה צ"ה צב"א אז נאמר ה' ושתי כדנד שמוסוף שיחזרו לה צ"פ כ"ד כ"ד הנו' ונק' שמוסוף על שמאירים כשמש וגם לפי שלוקחתם מנוף הת"ה דז"ה הגן' שמש

כנודע להיות לה נח' הכתר שנה ונמלא שהם צ' שלישים מן השמש ויהי כ"ד כ"ד שמוסוף שהז"ח עלמו כולו נק' שמש וגם ת"ה שבו נק' שמש והענין כי כל חסד נק' אור כסוד ה' אור דאיה ציומא קדמאה צמעה צראשית. והנה עטם לקחת צ"ס התחתונים בלכד הוא לפי סיסוד של החבו' מתלבש בשליש העליון של הת"ה דז"ה כנודע שהוא עד מקום החזה ומשם ולמטה האורות של החסדים הם מנולים ולכן אין כתר דנוק' יכולה להתחיל הלא צסוף סיוס שליש העליון דת"ה ששם התחילו החסדים להתגלות ומכא הורה המנולים שם אז יולא שם כתר שלה מצחי' צ' שלישי החסד המנולים והמאירים ולכן הם צ"פ אור אור כנו' וזהו מ"ש למעלה (ה) שצ"פ אור אור הוא שחוק. והנה צ' אלפין שצב"פ אור אור האלו הם השרשים שלהם הגשורים צו"ה ושאר האותיות שהם ו"ר ו"ר מאירים ניוק' ואו נעשים בה צחי' ד"ה ולכן משחרב צ"ה חסור לאדם שימלא פיו שחוק אבל בהיותה לוקחתם נק' אשה ח"ל עתה צעלה כי חיל בני' כ"ד כ"ד הנו' ולע"ל שתקחם כחיו באלהים נעשה חיל שהיא רחל ועי"ז נבום לרינו צעת שיבנה צ"ה:

וז"ס וישראל עושה חיל ה"ל שז"ה הגן' ישראל עושה חיל לנוק' ונותן לה צ' שלישים אלו לכתר שלה ובמ"ה יתבאר ענין צ' אורות אלו היטב אבל שורש דרוש זה על מהכוננו הוא במקום אחר ע"ש מאד. גם שם נבאר שז"ה יש לו ככתר שלו ג' אורות ולרחל צ' אורות ולהא אור א' בלכד ככתרים שלהם. האמנם מ"ש שהיא לוקחת לכתר שלה צ"ס התחתונים דת"ה דז"ה אינו אלא מצחי' הכלי והנוף עלמו של הת"ה דז"ה אמנם מהמות המתפשט כחיו שהוא החסד המתפשט בתוך הת"ה דז"ה כנ"ל אינה לוקחת ממנו ג' רק חצי שליש אור שלו ובלכד רב) ונמלא שלוקחת צ' שלישים דת"ה צבחי' נוף וחצי אור שלו בלכד אמנם הו"ה אינו כך כי הגה גם הוא לוקח הכתר שלו מזה"ה דאימא ג"כ אבל אינו לוקח רק שליש א' האחרון בלכד מצחי' הנוף ממש שלה כנ"ל באופן שכתרו קטן מצתר דנוק' כפי הערך חבנ' יודחי שחצי שליש ת"ה דאינה היא גדול מצ' שלישים ת"ה דז"ה שלוקחת הנוק' אך כונתו היא כי כפי הערך היה רחוי שבמו שהיא לוקחת צ' שלישים מת"ה שלו גם היא יקח כפי זה צ"ס מת"ה דאינה והנה אינו בן אלא אינו לוקח רק שליש א' האחרון לבד והנה זהו מצחי' הנוף אבל מצחי' האור שהוא החסד המתפשט כחיו כנ"ל הנה הוא לוקח כל האור שהוא כולו וכמו"ש צע"ה כי נח' נה' דאימא הם כלים רקיים צבתי אור והאור שכתוקן הוא נשמת המותין

איבה שלימה

(א) **אבל** הנוק' הכתר שלה הוא שני פעמים אור וכו'. עיין שער להא רחל פ"ז שהז"ה יש בו שם מ"ה וקמליו י"ס ג' אלפין והם מתחלקין כדתי"ו שלו ולאה לוקחת אל"ף הא' כדעפה ורחל לוקחת שני אלפין הא' ששליש האמצעי דת"ה והב' שניסוד וזה שני פעמים אור שכתב הר"ך כהן שלוקחת הנוק' שכל אל"ף הוא אור א', וגם שני שלישי הת"ה שהם שני פעמים כ"ד נקראים ג"פ אור עיין שער ל"ח פ"ג ודצ"ס שאלה ע'. והואיל ואתא לידן נבאר התפשטות החסדים בחיזה זמן מתפשטין בחג"ה ג"ה דז"ה כי צנה"ס דף כ"ב ע"ה ובסידור צתיבת קונה הכל משמע שאין מתפשטין אלא אחר גמר כניסת מוחין דאבא ובשער כ"ה פ"ג כהנ' וז"ל דע כי הללם הוא פרעוף גמור וכו' וה' חסדים שדעפה זה הפרעוף הם שם למעלה קודם שיכנסו הוד ז"ה לעשות צו מוחין פנימיים קודם כניסתם הם מתפשטים בחגה"ה של זה פרעוף הדק עכ"ל בקיבור משמע שה' חסדים מתפשטים בחגה"ה של לדי דללס קודם שיכנסו בתוך הו"ה וכזה עוד שם הרב בשער כ"ה פ"ג וז"ל היותם נכנסים נה"י דתבונה צו"ה גם החסדים הג"ל המתפשטים בהם נכנסים צו"ה כל אחד במקומו ככל פרק ופרק עכ"ל משמע מכאן שמתפשטים החסדים צו"ה קודם צא מוחין דאבא והיא היפך מקומות הג"ל ועיין שם מ"ש מזה"ה"ו ומה שנה להרן והניחה שם צ"ע וכן מה שהקשה שם צפ"ו והניח צ"ע, אמנם בשער כ"ג פ"ו כהנ' וז"ל בקיבור א"ך יש שרשים וענפים והארת הענפים ובהם שם וצוה לא יחלקו שני הדרושים יחד עכ"ל וז"ל כוונה דבריו שזה החסדים המתפשטים צלדי דללס קודם כניסתם הוד הו"ה הם הארת הענפים, שהארת הענפים הם מתפשטים צחג"ה ג"ה דללס שהם פרקים אמצעיים ופרקין תתאים דנה"י דאימא וכשמתפשטים הפרקין האמצעיים והתאים דנה"י דאימא וגכנסים בחג"ה וכו"ה דז"ה כל פרק ופרק נכנס וחסדו עמו צמקום הראוי לו, וזה סידור לנו הרש"ש ז"ל בהגדול הגבור והטורא וכן צ"ע"ס התפשטות החסדים בחג"ה וכו"ה דז"ה וכל זה הוא הארת הענפים אבל הענפים עלמם אינם מתפשטים כי אם אחר גמר כניסת הנדי דללס דאבא וכמ"ש הרב בע"ח שער ל"ח שער רחל ולא פ"ז וזהו שכתב הרש"ש צתיבת קונה הכל אחר כניסת כל לדי דללס דאבא בתוך הו"ה יולאים החסדים מוסוד דאימא ויורדים במרובה אל יסוד דז"ה אבל שרשי החו"ג גשורים צדעת דז"ה ואינם מתפשטים כלל וכ"ה יוצנו כל דברי הרב ז"ל:

(ב) **יבני** שלישי ת"ה דז"ה וכו' פ"ו ששיעור נובה הכתר שלה שני שלישי ת"ה דז"ה ועל שם החסד שמתפשט צו שהוא ע"ב נמלא כל שליש הוא כ"ד אבל מן החסדים צעלמם אינה לוקחת לכתר שלה כ"ה חצי שליש של חסד שצת"ה כמבואר בשער ל"ד פ"ו וז"ל שגכה הכתר שלה הוא כשיעור המקום מן החזה אבל אינה לוקחת כל אהון הב"ש כי ז"ה לריך להשאיר לעלמו חצי שליש וכו' ושליש וחצי נותן לנוק' לנוף הכתר שלה וכו' כי חצי שליש לוקחת לנוף הכתר שלה וחצי שליש לנוף הכתר שלה וכו' נמלא כי מן אור שכתב שצ"ה לקחה חצי שליש האור ללורך אור כתר שנה ומנוף הת"ה לקחה שליש אחד וחצי ללורך נוף הכתר והדעת והת"ה שנה עכ"ל וכן הוא לקמן צפרקין ויותר מבואר בצמ"ש ש"ו ח"ה דרוש ע' דף כ"ה ע"ה צהנד"מ:

(ג) **ר"ה** חצי שליש אור שלו בלכד וכו'. וסדר כניסת חצי שליש אור שלוקחת הנוק' מת"ה דז"ה לכתר שלה מבואר בצמ"ש ש"ז ח"ה דרוש ו' שהם צמ"ש י"ב שנים ויום א' יעו"ש:

הג"ר דחכמה וכו', לג"ר דחכמה דכתר דצינח דז"א. ומשם לג"ר דמלכות ולדחות חג"ת דנוק' וסנה"י ונה"י דניקי' וכתב הרב צמח מקומות כשבאים המוחין לג"ר דוחין שאר המוחין שהיו בחצ"ד חג"ת נדחים לחג"ת נה"י. אם בן משמע המוחין אינם נדחים לחג"ת נה"י אלא עד שיצואו הג"ר וכילד אנו צעמידה בצרון מושכים הו"ק לחג"ת נה"י קודם שיצואו הג"ר. היה לריך שצינח הארת הג"ר לז"א צמלת צרוך ואח"כ להמשיך הו"ק לו"ק שהכ חג"ת ונה"י מנ"ה ל"ל:

ת' השיב ח"ר שאול דויך הי"ו מה שאנו ממשיכים הו"ק לחג"ת נה"י קודם שיצואו הג"ר כולו הארה בעלמא הארת הו"ק ממשיכים לחג"ת נה"י לא המוחים בעלמו עבור זה אין קפידה המשכה הארת הו"ק לחג"ת נה"י קודם המשכה הארת הג"ר וכולו עבור הנקבה. ה' יע"א:

ק(ה) ש' כתב הרש"ש צס' נהר שלום ד' כ"צ ע"צ בסופו ד"ה הרי וכו'. ואלו הם הק"ך לירופי הנדחים מהראש אל הגרון צעמידה צמילת האל ויכוין אותם כפולים ממוחין דאצא וממוחין דאמא וכו' ובסודר לא כתוב יכוין אותם כפולים אם בן כילד יכוין כפולים או לא ל"ל:

ת' כתב הרב פינח עינים ד' ל"ג ע"א ושאל בשאלה ותירץ טעם שלו כתוב בסודר לכוין דחיית הק"ך לרופי כפולים שהם ממוחין דאז"א. סמך על משכת צס' נ"ש שלריך לכוין אותם כפולים. ה' יע"א:

ק(ו) ש' כתוב בסודר צמילת האל יכוין לדחות מוחין דקטנות ק"ך לגרון דפרלופ אמלטי' ובלא כבר צשירה חדשה נכנסו לגרון וכתוב צשירה חדשה יכוין התפשטות הרומ"ה דו"ק דמוחין שהיא רל"צ מספר עסמ"צ ואותיות שרשם וששה אלקים שנכנסו צק"ש לרישא דז"א לכמשיכס עתה אל הגרון ולעכצס שם, ל"ל המשכה לגרון צשירה חדשה, איזה צחינה ודחייה לגרון צהאל איזה צחינה ל"ל:

ת' כתב הרב צט"ח שער כ"צ ש' מוחין דקטנות פי' ג' וז"ל. ולכן אין כח צו"ק של מוחין דגדלות דאמא לדחות המוחין דקטנות ועוד סיבה אחרת כי אלו הם מוחים דאימא דמינה דינין מתערין וצפרט היותן צחי' ו"ק לכך אינם דוחים האלקים שהם דין אך כשמתחילים לרדת ג"ר דאמא וכו' אז הוא ירידת מוחין דקטנות וכו', ועתה כשנכנסין ג"ר דמוחין דאינא אז מורידים את המוחין דקטנות למטה צגרון דז"א אח"כ צכניסת ג' תחתונות דמוחין דאצא יורדים מן הגרון אל חג"ת דז"א וכו' עש"צ, נמלא מה שאמרנו צשירה חדשה נתפשטו לגרון כלומר הארתם נתפשטו לגרון לפי שו"ק דגדלות דאמא אין להם כח לדחות לגרון לפיכך נתפשטו הארתם אל כל צהאל הגדול אחר שצאו ג"ר דאימא וג' תחתונות דאצא עתה היה להם כח לדחות המוחין דקטנות לגרון דחיה ממש אל כל צשירה חדשה התפשטות בעלמא:

ק(ז) ש' צמילת קונה הכל להמשיך כללות ה' חסדים מיסוד דאימא ליסוד דז"א. החסדים כבר המשכנו אותם צמלת הגדול הגבור והנורא וחסדים, אם בן על איזה צחינת חסדים מדבר על שניהם:

ת' על זה תירץ ר' שאול דוויך וז"ל צמילת הגדול הגבור והנורא מצינחם הארת חסדים כזו צע"ח ש' כ"ג פ"ו וצטער ל"ה פ"ו ד' קט"ו וז"ל החסדים אינם

חינם מתפשטים בז"א חלא אחר ביאת ג"ר לחבא וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא ד' ט' ע"ש, ה' יע"א :

קח) ש' כתב הרב בסדור באטצ"ח לבנות ולתקן המלכות רחל והלא כבר תקנו אותה באל עליון תקנו כתר דיעקב וכתר דרחל ואין לומר כמו שכתב רב שמן ששון שהם שני בחיי, באל עליון תקנו עטרת היסוד ובאטצ"ח תיקון מלך השביעי ואם נומר כן ילא לנו קישיא הנסירה היא לעטרת היסוד אם כן נסירה מלך השביעי אימתי ננסרה חלא לדיך לומר עסקנו בכל התפלה ומתקנים המלכות, היא עטרת היסוד אך לדיך להבין באל עליון תקנו כתר דיעקב ורחל ובאטצ"ח מתקנים רחל מה ענין תקון רחל ב' פעמים ל"ל, ה' יע"א :
ת' באל עליון מה שמתקנים כתר דרחל לנו מתקנים נקודת ככתר שעלחה מציי"ע ונדבקה בשרשה בחחורי הת"ת, ומה שמתקנים באטצ"ח תקון מז"א בשלקת מוחין דאחי לקח חלקו וחלקה ועכשו נותן לה ממנו צפור צרא ירית ומנה אחזן בריחה, חבל באל עליון תקונה על ידי אימא להמשיך אחוריים דס"ג מיסוד דאימא גמי עליון, זה הפירוש מח"ר אזרכס עדים הי"א ור' שאול דויד' הי"ו תירץ באל עליון בתחילה ובאטצ"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שלים בחסד לדי חלקים נשלם כתר שלה, ה' יע"א :

קט) ש' כתב הרב בשער הכונות דרוש ב' דעמידה במילת מלך עוזר ד' ל"ב ע"ד בסופו ד"ה וטעם כי בהיותה אחי באתי לריכה ליגדל בכנ שיטור קומת ז"א כולו וכ"י, אח"כ נגדל נקודת הפנים במלך עוזר ומושיע נגדלת בכל קומת ז"א בפנים אח"כ מסתלקים ממנה כמוחין וחוזרת נקודה בפנים כנגד היסוד וחוזרת ונגדלת ע"י ז"א בכריעות וזקיפות ואחר שנגדלה תהיה שיטורה מן החזק ולמטה, וצ"ע"ה כתוב נקודת האחי אינה מתמעטת חלא עומדת אחורי נקודת הפנים ונגדלת הפנים ויסיו אחי בפנים שלמים, וה"ל חלא האחי נגדל בכל שיטור קומת ז"א והפנים אחר שקבלה מז"א תהיה מחזה דז"א ולמטה ועומדים נקודת האחי אחורי הפנים והיא שוב צבוק כילד יהיה האחי ארוך יותר מן הפנים והיא שוב צבוק ל"ל, ה' יע"א :

ת' במילת באהבה בנסירה נכנסו נה"י דאימא צנוקי ועשרה רצועים ונצנית המלכות בכל קומת ז"א באתי ובמלך עוזר ומושיע נצנית המלכות נקודת הפנים בכל קומת ז"א בפנים ע"י נה"י דאימא ואח"כ מסתלקים ממנה כל המוחין אר"פ דאחי ואר"פ הפנים ומקבלת המוחין מז"א בכריעות וזקיפות אחר שמקבלת מז"א תהיה מחזה דז"א ולמטה לפי שכן מקומה, בזמן שקבלה מאימא תהיה בכל קומת ז"א בזמן שתקבל מז"א תהיה מת"ת ז"א ולמטה, ה' יע"א :

קי) ש' כתב הרב כל המשכת המוחין עד באהבה דעמידה כולו בחיי אחי וכתוב באל עליון לתקן כתר דיעקב, בזוכר חסדי אבות לתקן חגי"ת דיעקב ובחציא גואל לתקן נה"י דיעקב, כל כתיקון דעשר ספירות בחינת אחי נמטין שמו לתקן מלכות דיעקב ובאטצ"ח כל י"ס דרחל ובאהבה עשינו נסירה לרחל ולאה של אחי ובמלך עוזר ומושיע הביאנו מוחין דפניה לרחל, אם כן אימתי עשינו נסירה ליעקב ואימתי הביאנו לו מוחין דפניה ל"ל, ה' יע"א :

ת' כתב הרב בהקדמת רחובות הנבר המלכות שביא עטרת היסוד כלולה משה פרלופים יעקב ורחל ומה שתקנו ליעקב קודם אטצ"ח לקח בארה מן אבא

בשנת

ז

האל

[סא.]

פנימיות דפנימיות

לעשות י"ג תיקוני דיקנא מהארת החב"ד
 המאירים דרך פי היסוד דאימא ומאירים
 בתיקון א'

דעת

אל שדי אל הב' כלול בו.

חכמה

אל יהוה אל יהוה

בינה

אל אדני אל אדני

רחום, וחנון, ארך, אפים, ורב-חסד,
 ואמת, נוצר-חסד, לאלפים, נושא-עון,
 ופשע, וחטאה, ונקה.

חיצוניות דפנימיות

להמשיך אור מאור פנימי דאימא למ'
 תיקוני דיקנא דז"א שהם ט' הויות.
 ל"ו אותיות גי' הא"ל

יהוה ארך **יהוה** אפים **יהוה** ורב חסד

יהוה נושא עון **יהוה** ופשע **יהוה** ונקה

יהוה פוקד **יהוה** על שלשים **יהוה** ועל רבעים

פנימיות דפנימיות

יכוין להעלות לאה [דאחוריים (5)] לכנגד שורשה [שהיא מלכות דתבונה (4)] אחורי הדעת
 [דז"א]. ולהאיר לה [למלכות דתבונה (4)] מג"ר דגדלות [חב"ד דאימא, שבאו בג' אלהי, ועי"ז תוכל
 אותה מלכות (4)] לתקן דעת שלה [של לאה דאחוריים (5)]

גם יכוין לדחות מוחין דקטנות ק"ך [צירופי אלהי"ם] לגרון דפרצוף אמצעי

אלף למד הי' יוד מם **אלף למד הה יוד מם**

אלף למד הא יוד מם **אלף למד הא יוד מם**

[לגרון דפרצוף אמצעי]

להאיר מחמש אל לחמש אלהי"ם דקטנות דעיבור ויניקה

דעת

אל שדי

חכמה

אל יהוה אל יהוה

בינה

אל אדני אל אדני

אלהים אלהים אלהים
 אלהים אלהים

[להאירם ולמתקם ולהסיר ולבטל אחיות החיצונים מן הגרון. נה"ש דף כ"ח סוף ע"ג]

לדחות פרקין אמצעיים דאימא לגרון דפנימי

אהיה

יהוה

בינה

אלף הי יוד

אלף הי יוד

אלף הא יוד

אלף הה יוד

אהיה

יהוה

גבורות

אלף הי וו

אלף הה וו

אלף הא וו

אלף הה ואו

אהיה

יהוה

חסדים

אלף הי וו הי

אלף הה וו הה

אלף הא וו הא

אלף הה ואו הה

אהיה

יהוה

חכמה

יוד הי ויו

יוד הי ואו

יוד הא ואו

יוד הה וו

[לגרון דפרצוף פנימי]

ומאירים הג' הויות דגדלות בג' מוחין דקטנות ונעשים ג' יב"ק

יאהלוההים יאהלוההים
 יאהלוההים

[ואז מתמתקים ומתבררין המוחין אלו דקטנות. נה"ש דף כ"ח סוף ע"ג]

[סא:]

הַגְּדוֹל

פנימיות דפנימיות

כ' צירופים

לדחות קו ימין דמוחין דקטנות (מהגרונן), לחסד

אֱהִיָּה^(א)

יְהוָה

אֱהִיָּה

יְהוָה

אלף למד הי יוד מם

לג' כלי חסד דז"א

א, אל, אלו, אלוה

אֱלֹהִים

אלף למד

לדחות החסד דמו' דאימא (מהגרונן), לחסד דז"א

אֱהִיָּה

יְהוָה

יוד הי וין

יוד הי ואו

יוד הא ואו

יוד הה וו

לג' כלי חסד דז"א^(ב)

א, אל, אלו, אלוה

אֱלֹהִים

אלף למד

ולדחות הנצח (מהחסד), לנצח דז"א

אֱהִיָּה

יְהוָה

יוד הי וין

יוד הי ואו

יוד הא ואו

יוד הה וו

לג' כלי נצח דז"א^(ג)

יְהוָה

צ' צב צבא

צבא

לחזור ולהוציא אור החזור דפרק עליון

(כתף) ופרק אמצעי דחסד דז"א.

^(ד) ולהעלותו כנגד פרק ראשון דחסד

והגרונן דז"א, לבנות ולתקן חסד ונצח דלאה

א. א"ה ובקצת סידורים אין כתובים הנרנח"י אלו במוחין דקטנות כלל, ובסידור הקצר כתובים

שם בג' מקומות שהם במלות הגדול הגבור והנורא כמש"ל שנמשכין בג' מלות אלו לחג"ת, אבל בירידתן לב' שלישי תפארת ולנה"י אין כתוב שם הנרנח"י ההם ואולי סמכו על המעיין כן נלע"ד.

ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות פ"ע דנצח עם פ"ת דחסד דז"א לחברו עם פרק אמצעי דנצח דאימא ועי"ז נעשה ספירת חסד דז"א כלולה מג"פ.

ג. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב' פרקין תתאין דנצח דז"א לחברו עם פ"ת דנצח דאימא ועי"ז נעשה ספירת נצח דז"א כלולה מג"פ.

ד. א"ה ר"ל פרק אמצעי להעלותו לפרק עליון ופרק עליון להעלותו לגרון דז"א. עיין בע"ח ש' יעקב ולאה פ"ה.

פנימיות דפנימיות

להמשיך דרך מחיצות (O) יסוד דאימא
חסד ראשון, לחסד דז"א

יְהוָה

לג' כלי חסד דז"א

א, אל, אלו, אלוה
אלוה
אלוה
אלף למד

חיצוניות דפנימיות (כלים חיצונים) [סב.]

(A) להמשיך חסד [ונצח] דאו"פ דאו"א,
לחסד דפרצוף הפנימי דחיצוניות
דפנימיות דז"א (כלים חיצונים)

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

הַגְבּוֹר

פנימיות דפנימיות

לדחות הגבורה דמו' דאימא (מהגרונ), לגבורה

אֱהִיָּה
יְהוָה
אלף הי יוד
אלף הי יוד
אלף הא יוד
אלף הה יוד

לג' כלי גבורה דז"א (ב)

יְהוָה
אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
יְהוָה יְהוָה

כ' צירופים

לדחות קו שמאל דמו' דקטנות (מהגרונ), לגבורה

אֱהִיָּה
יְהוָה
אֱהִיָּה
יְהוָה

אלף למד הה יוד מם

לג' כלי גבורה דז"א

יְהוָה
אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
יְהוָה יְהוָה

○ עי' פאת השד"ה ח"ב דף ש' ע"ב. וכן באתי לגני ח"א דף פ"ב סע"ב, בענין התפשטות בצלם, מחיצות.

א. א"ה הב' צלמי המוחין אלו דאו"פ הגדלות דאו"א דחיצוניות דפנימיות אלו, דע כי בק"ש נכנסו כולם בחב"ד דז"א ועתה בהגדול הגבור והנורא נדחין המוחין דחג"ת לחג"ת דז"א. ונלע"ד כי צריך לכיין גם לדחות עם החג"ת הנז' גם הנה"י שהם בחב"ד כנו' ולא שישאיר הנה"י שם בחב"ד עד מלת טובים, רק בטובים נדחין הנה"ה לנו"ה ר"ל הנה"ה שהם בחו"ג דז"א ולא בחו"ב וכג"כ היסוד שנתקן בקונה הכל ר"ל שהאור שלו עומד בת"ת ועד שנתקן היסוד אז יורד האור הנו' ליסוד וכ"ז פשוט רק לעורר את המעיין דוקא.

ב. א"ה בס"ה כ"כ להעלות פ"ע דהוד עם פ"ת דגבורה דז"א לחברו עם פרק אמצעי דהוד דאימא ועי"ז נעשה ספי' גבורה דז"א כלולה מג"פ.

[סב:] ולדחות ההוד (מהגבורה), להוד דז"א

פנימיות דפנימיות

להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא גבורה

דחסד, לגבורה דז"א

יהוה

לג' כלי גבורה דז"א

יהוה

אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם

יהוה

חיצוניות דפנימיות (כלים חיצונים)

להמשיך גבורה [והוד] דאו"פ דאו"א

לגבורה דפרצוף הפנימי דחיצוניות

דפנימיות דז"א (כלים חיצונים)

אהיה יהוה
 יהוה יהוה

אהיה
 יהוה
 אֵלֶּף הִי יוֹד^(א)
 אֵלֶּף הִי יוֹד
 אֵלֶּף הֵא יוֹד
 אֵלֶּף הֵה יוֹד
 לג' כלי הוד דז"א^(ב)
 אֵלֶּף
 א צבאו צבאות
 אורת

לחזור ולהוציא או"ח דמוח דפרק עליון

(כתף) ופרק אמצעי דגבורה דז"א.

להעלות כנגד פרק ראשון דגבורה והגרונ

דז"א. לבנות ולתקן גבורה והוד דלאה

והנזרא

פנימיות דפנימיות

לשליש עליון כלי דתפארת דז"א^(ג)

יוד הא ואו הא

כ' צירופים

לדחות קו אמצעי דמוחין דקטנות (מהגרונ),

לתפארת דז"א

אהיה אהיה
 יהוה יהוה

אוהיווהו אוהיווהו

יוהווינהו יוהווינהו

אלף למד הא יוד מם

אלף למד הא יוד מם

א. א"ה בסידר הארוך אין כתוב שם המוחין אלו ולא מוחין אחרים וזולת המוחין דז' שמות דעסמ"ב ודקס"א קמ"ג וקנ"א בד' כריעות וזקיפות אין עוד מוחין כלל וכלל ועיין בס' עלי נהר דט"ז ע"א אות נ'.

ב. א"ה בס"ה כ"כ להעלות ב"פ תתאין דהוד דז"א לחברו עם פ"ת דהוד דאימא ועי"ז נעשה ספ"י הוד דז"א כלולה מג"פ.

ג. א"ה צריך לכוין להמשיך לשליש עליון דתפארת דז"א דוקא שהוא בכלי הפנימי דז"א והוא שם מ"ה.

[סג.]

פנימיות דפנימיות

לחזור ולהוציא או"ח דמוח דפרק עליון
(כתף) ופרק אמצעי דתפארת דז"א.
להעלות כנגד פרק ראשון דתפארת והגרון
דז"א. לבנות ולתקן תפארת ויסוד דלאה

להמשיך [י"ה] (O) דרך מחיצות יסוד
דאימא [ו"ה בלי מחיצות] ת"ת דחסדים,
לתפארת דז"א

יהוה

לג' כלי תפארת דז"א

יוד הא ואו הא

י יה יהו יהוה

יהוה

לדחות תפארת דמוחין דאימא (מהגרונ),

לתפארת דז"א

אהיה אהיה

יהוה יהוה

אלף הי וו הי אלף הי וו

אלף הה וו הה אלף הה וו

אלף הא וו הא אלף הא וו

אלף הה וואו הה אלף הה וואו

לג' כלי תפארת דז"א (X)

יוד הא ואו הא

י יה יהו יהוה

יהוה

ולדחות היסוד (מהתפארת), ליסוד דז"א

אוהויהו אוהויהו

יהוהויהו יהוהויהו

אלף הי וו הי אלף הי וו

אלף הה וו הה אלף הה וו

אלף הא וו הא אלף הא וו

אלף הה וואו הה אלף הה וואו

לג' כלי יסוד דז"א (2)

יאהדונהי

שיין, שיין דלת, שיין דלת יוד

שיין דלת יוד

חיצוניות דפנימיות (כלים חיצונים)

להמשיך תפארת ויסוד דאו"פ דאו"א
לתפארת דפרצוף הפנימי דחיצוניות
דפנימיות דז"א (כלים חיצונים)

אהיה אהיה אהיה אהיה

יהוה יהוה יהוה יהוה

גם יכוין בו' דוהנורא להמשיך אור גדול מיסוד דאבא הארוך [שבדעת דז"א, להאיר]
בתפארת דז"א [צ"ל לת"ת דז"א], כדי לבנות פרצוף דנוק' (באל עליון)

- עי' באתי לגני ח"א דף פ"ג סע"ב, ב"ש תחתונים דת"ת מגולים (בלי מחיצה).
- א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות פ"ע דיסוד דז"א עם פ"ת דת"ת דז"א לחברו עם פרק אמצעי דיסוד דאימא ועי"ז נעשה ת"ת דז"א כלולה מג"פ.
- ב. א"ה בס"ה כ"כ להעלות ב"פ תתאין דיסוד דז"א לחברו עם פ"ת דיסוד דאימא ועי"ז נעשה יסוד דז"א כלול מג"פ.

[סג:]

אל עליון

להמשיך הארה לתפארת דז"א מיסוד דאימא, יו"ד (20) פעמים ה"א, ה"א (6) פעמים
וא"ו, גי' א"ל עליון ע"ה (198)

יו"ד פעמים ה"א

הא הא הא הא הא . הא הא הא הא הא
הא הא הא הא הא . הא הא הא הא הא

ה"א פעמים וא"ו (O)

ואו ואו ואו ואו ואו

לג' כלי תפארת דז"א

יוד הא ואו הא
ייה יהו יהוה
ייוון

וכנגדו מאחור כתר דרחל, להמשיך
לה אחוריים דס"ג מיסוד דאימא
גי' עליון, ע"י א"א^(א)

להאיר מפנים דיסוד דאימא יי"א
דס"ג (גי' א"ל) ליסוד דאבא, ויוצאים
הארת יסוד דאבא עם הארת יסוד אימא
מהחזה דז"א לתקן כתר דיעקב

יוד, יוד הי, יוד הי ואו,
יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי

גי'
עליון

גי'
אל

ג' כלי כתר דרחל

יוד ו הא ואו ו
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הה
י, יו, יו, יו, יו, יו, יו

ג' כלי כתר דיעקב

יוד ו הא ואו ו
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הה
י, יו, יו, יו, יו, יו, יו

חיצוניות דפנימיות (כלים חיצונים)

להמשיך מקיף לכתר דפרצוף יעקב ורחל דחיצוניות דפנימיות מחצי התחתון דתפארת דז"א

○ עי' שעה"כ דף ל"א ע"ג. ועי' אוצ"ח דף מ"ח ע"ג, אש"ל אות ד'. ועי' ש"ש, בא"ל. ועי' תו"ח
דף צ"ו ע"ב.

א. עיין שעה"כ פ"ג (דף ל"ג סע"ד).

[ס.ד.]

גומל

להמשיך פרקין אמצעים דאבא ל(כ) חב"ד דז"א ולדחות הפ"ת לחג"ת דז"א

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְהוָה

יְהוָה

לג' כלי בינה דז"א
אלף, אלף, אלף, אלף, אלף הוא יוד,
אלף, והוא יוד והוא
אלף, והוא יוד והוא
אלף, והוא יוד והוא
אלף, והוא יוד והוא

לג' כלי דעת דז"א
יוד, הי וין הי
יוד, הי וין הי
יוד, הה וו הה
יוד, הה וו הה

לג' כלי חכמה דז"א
יוד, הי וין והוא
י, יה יהו יהוה
יוד, הה וין והוא
יוד, הה וין והוא

[ולדחות הנח"י לחג"ת]

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

אֱהִיָּהּ יְהוָה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

יוד, הי וין הי

יוד, הי וין הי

יוד, הי וין הי

לג' כלי גבורה דז"א

י

אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
י, והוא יוד והוא
י, והוא יוד והוא

לג' כלי ת"ת דז"א

יוד, הה וין והוא

י, יה יהו יהוה
י, והוא יוד והוא
י, והוא יוד והוא

לג' כלי חסד דז"א

א, אל, אלו, אלוה

אלוה,
אלף למד
אלף למד

יכוין לדחות מוחין דקטנות [כל ה 60], לב' שלישים התחתונים דתפארת דז"א

בינה

אלף למד הה יוד מם

חכמה

אלף למד הי יוד מם

דעת דגבורות

אלף למד הה יוד מם

דעת דחסדים

אלף למד הה יוד מם

לב' שלישי ת"ת דז"א

י, יה יהו יהוה

י, והוא יוד והוא

להמשיך פ"ע דאבא לחב"ד דז"א, ולדחות החג"ת לחג"ת ופ"ת דנה"י לנה"י דז"א [סו:]

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְוֹד הֵי וְיָוִי הֵי

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה
יְוֹד הֵי וְיָוִי הֵי

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְוֹד הֵי וְיָוִי הֵי

לג' כלי בינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף וְהֵא יוד וְהֵא
אלף וְהֵא יוד וְהֵא
אֱהִיָּהּ

לג' כלי דעת דז"א
יְוֹד הֵי וְיָוִי הֵי
יְוֹד הֵי וְיָוִי הֵי
יְוֹד הֵי וְיָוִי הֵי

לג' כלי חכמה דז"א
יְוֹד הֵי וְיָוִי הֵי
יְהוָה יְהוָה
יְוֹד הֵי וְיָוִי הֵי

ולדחות החג"ת לחג"ת דז"א.

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְהוָה

לג' כלי גבורה דז"א
יְהוָה
אלף, אלף למוד, אלף למוד הֵי,
אלף למוד הֵי יוד, אלף למוד הֵי יוד מם
יְהוָה

לג' כלי ת"ת דז"א^(א)
יְוֹד הֵי וְיָוִי הֵי
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

לג' כלי חסד דז"א
א, אל, אלו, אלוה
אֱלוֹהֵי
אֱלֹהֵי לְמוֹד

יכוין לדחות אלו המוחזין דקטנות (כל ה 60) לנה"י דז"א האמצעי ולכלול אותם ביסוד בינה	יכוין לדחות אלו המוחזין דקטנות (כל ה 60) לנה"י דז"א האמצעי ולכלול אותם ביסוד חכמה
אלף למוד הֵי יוד מם	אלף למוד הֵי יוד מם
דעת דגבורות	דעת דחסדים
אלף למוד הֵי יוד מם	אלף למוד הֵי יוד מם

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְוֹד הֵי וְיָוִי הֵי

ולדחות הנה"י לנה"י דז"א
אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה
יְוֹד הֵי וְיָוִי הֵי

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְוֹד הֵי וְיָוִי הֵי

[סז:]

לג' כלי הוד דז"א
אֱהִיָּהּ
א צבאו צבאות
אֱוֹת

לג' כלי יסוד דז"א^(ב)
אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
שִׁין, שִׁין דלת, שִׁין דלת יוד
שִׁין דלת יוד

לג' כלי נצח דז"א
יְהוָה
צָבָב צָבָב
צָבָב

א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ג"פ עילאי דנה"י עם ג"פ תתאין דחג"ת דז"א (ולהלביש) [ולחברם עם] ג"פ אמצעים דנה"י דיש"ס. ועי"כ נעשים ג"ס חג"ת, כל אחד כלולה מת"פ (תלת פרקין).
ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להתחבר פ"ת דנה"י דיש"ס עם פרקין אמצעיים ותתאין דנה"י דז"א. ועי"כ נעשים ג"ס נה"י כל אחד כלולה מת"פ (תלת פרקין).

להמשיך פ"ע דאבא לחב"ד דז"א, ולדחות החג"ת לחג"ת ופ"ת דנה"י לנה"י דז"א [סו:]

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְוֹדֵהוּ הֵי וְיִוֵּן הֵי

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה
יְוֹדֵהוּ הֵי וְיִוֵּן הֵי

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְוֹדֵהוּ הֵי וְיִוֵּן הֵי

לג' כלי בינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף וְהֵא יוד וְהֵא
אלף וְהֵא יוד וְהֵא
אֱהִיָּהּ

לג' כלי דעת דז"א
יְוֹדֵהוּ הֵי וְיִוֵּן הֵי
יְוֹדֵהוּ הֵי וְיִוֵּן הֵי
יְוֹדֵהוּ הֵי וְיִוֵּן הֵי

לג' כלי חכמה דז"א
יְוֹדֵהוּ הֵי וְיִוֵּן הֵי
יְהוָה יְהוָה
יְוֹדֵהוּ הֵי וְיִוֵּן הֵי

ולדחות החג"ת לחג"ת דז"א.

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְהוָה

לג' כלי גבורה דז"א
יְהוָה
אלף, אלף למוד, אלף למוד הֵי,
אלף למוד הֵי יוד, אלף למוד הֵי יוד מם
יְהוָה

לג' כלי ת"ת דז"א^(א)
יְוֹדֵהוּ הֵי וְיִוֵּן הֵי
יְהוָה יְהוָה
יְהוָה

לג' כלי חסד דז"א
א, אל, אלו, אלוה
אֱלוֹהֵי
אֱלֹהֵי לְמוֹד

יכוין לדחות אלו המוחזין דקטנות (כל ה 60) לנה"י דז"א האמצעי ולכלול אותם ביסוד בינה	יכוין לדחות אלו המוחזין דקטנות (כל ה 60) לנה"י דז"א האמצעי ולכלול אותם ביסוד חכמה
אלף למוד הֵי יוד מם	אלף למוד הֵי יוד מם
דעת דגבורות	דעת דחסדים
אלף למוד הֵי יוד מם	אלף למוד הֵי יוד מם

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְוֹדֵהוּ הֵי וְיִוֵּן הֵי

ולדחות הנה"י לנה"י דז"א
אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה
יְוֹדֵהוּ הֵי וְיִוֵּן הֵי

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְוֹדֵהוּ הֵי וְיִוֵּן הֵי

[סז:]

לג' כלי הוד דז"א
אֱהִיָּהּ
א צבאו צבאות
אֱוֹת

לג' כלי יסוד דז"א^(ב)
אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
שִׁין, שִׁין דלת, שִׁין דלת יוד
שִׁין דלת יוד

לג' כלי נצח דז"א
יְהוָה
צָבָב צָבָב
צָבָב

א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ג"פ עילאי דנה"י עם ג"פ תתאין דחג"ת דז"א (ולהלביש) [ולחברם עם] ג"פ אמצעים דנה"י דיש"ס. ועי"כ נעשים ג"ס חג"ת, כל אחד כלולה מת"פ (תלת פרקין).
ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להתחבר פ"ת דנה"י דיש"ס עם פרקין אמצעיים ותתאין דנה"י דז"א. ועי"כ נעשים ג"ס נה"י כל אחד כלולה מת"פ (תלת פרקין).

יכוין להמשיך כללות הה' חסדים דדעת התחתון, ליסוד דז"א (סיום מערכת ההארות, והוא בניית עצמות היסוד)

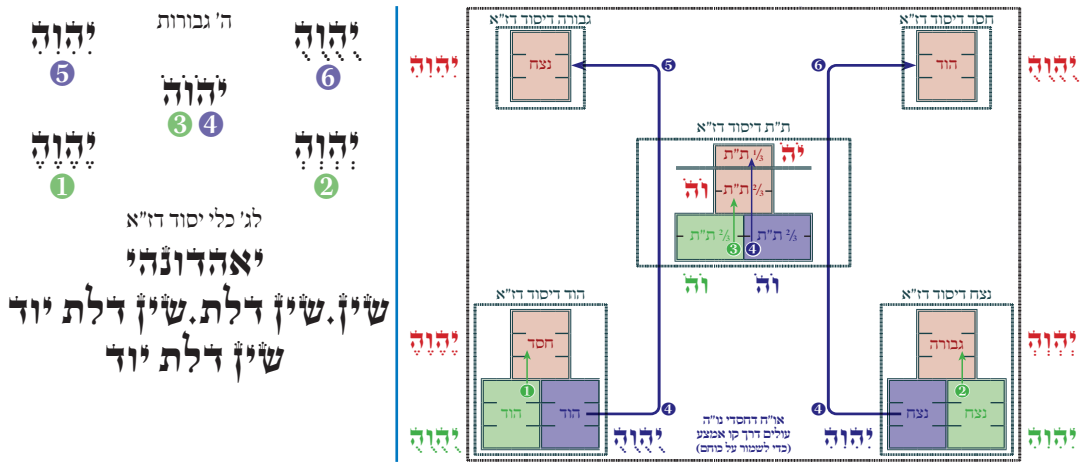

(מכאן מתחילה מערכת הענפים, מיתוק הגבורות לפני נתינתן לדעת דנוק' - ד"ו). ולהוציא הב' שלישים דת"ת ונ"ה דחסדים דז"א מיסוד דאימא, ושם מתרבה אורם ונגדלים ונכפלת הארתם (או"ח), ולהמשיכם ליסוד דז"א^(א)

ב"ש דת"ת ונ"ה דחסדים

ולהמשיך מהדעת את הה' גבורות ליסוד דז"א (במרוצה), מתתא לעילא, הב' גבורות דחו"ג לנ"ה דיסוד, והתנ"ה לחג"ת שביסוד

א. עיין בשער כ"ה דרוש ב' סדר ירידת חו"ג מ"ק ומ"ב (ע"ה ח"ב דף ה' ע"ג).

(המיתוק לפי סדר הגבורות) להמתיק ג' גבורות פחות שלישי דחג"ת שבתנ"ה דיסוד, בג' חסדים
פחות שלישי (דתנ"ה) שבתנ"ה דיסוד [דז"א]

להעלות כפל אור חוזר דחסדים דב' שלישי ת"ת ונ"ה, מן תנ"ה דיסוד, דרך קו אמצעי (כדי שלא ייחלשו), ולהמתיק השליש העליון דגבורה דת"ת ונ"ה דגבורה, שבחו"ג [ושליש עליון דת"ת] דיסוד [דז"א]

[סז:]

סדר בקיעת הלבושים (כל חסד הולך לספירה ובוקע שם את לבוש דאימא)

(א) **7** להעלות אור החוזר דחסדים הנז' (תנ"ה), מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שבתוך (ב) יסוד דאימא שבחזה דז"א.

(ד) ועי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים. [וגם או"ח דתנ"ה עצמם נכפלים]

(ג) (או"פ שלהם - דתנ"ה - לתוך יסוד דאימא, ואו"מ שלהם - דתנ"ה - על גבי היסוד דאימא, ועל ידי כן נבקע היסוד דאימא).

[או"י דחג"ת, הולך למקומו בכלי החג"ת דז"א 1 2 3]

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים ד[או"ח ד] חסד, לחכמה. ושליש תחתון, לחסדים דדעת. ו[כפל ה] ב' שלישים העליונים ד[או"ח ד] גבורה, לבינה. ושליש תחתון, לגבורות דדעת.

א. עיין בשער כ"ה בדרוש ג' ובדרוש ו'.

ב. א"ה יש סידורים שכתוב יסוד דאימא, ויש סידורים שכתוב יסוד דישסו"ת, והמעיין יבחר.

ד. בסידור המודפס, ההוראה בסוגריים ליד הגהה ג', מופיעה כאן. כלומר, בקיעת יסוד דאימא נעשית לפני ההכפלה.
 ג. א"ה כך כתבו בקצת סידורים, לכן מסודר כאן בין שני הצאי לבנה. ועיין בספר ענ"ה דף ט"ז ע"א אות נ"א מה שכתב על זה, ועיין שם. [ועיין ע"ה ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג'.]

ו[כפל ה]ב' שלישים העליונים דאו"ח דת"ת, לכתר דז"א שבת"ת דישסו"ת*
[שהוא (צ"ל שממנו) הנה"י החדשים דישסו"ת, שבו (בת"ת דישסו"ת) מלובשים שורשי ד' המוחין דכתר דז"א]

להוה ב"ש [התחתונים ד]ת"ת דישסו"ת
או"ח דב"ש עליונים דת"ת דחסד [דז"א], עולה לב"ש ת"ת דישסו"ת (אוצ"ח ל"ו ע"ב אות ב', יש להקדים תבונה ליש"ס)

להוה ב"ש [העליונים ד]ת"ת דז"א
5

להמשיך [בש"ת] דת"ת דישסו"ת (כתר המלך) עם שורשי המוחין שבו, לכתר פנימיות דפנימיות דז"א

	אהיה אהיה יהוה יהוה	
* [חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אימא]	אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא אלף הה יוד הה	* [חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אבא]
[חכמה]	אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא אלף הה יוד הה	[חכמה]
[בינה]	אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא אלף הה יוד הה	[בינה]
[חסדים]	אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא אלף הה יוד הה	[חסדים]
[גבורות]	אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא אלף הה יוד הה	[גבורות]

ג' כלי כתר דז"א
אלף הי יוד הי
יוד הי ויו הא
יוד הי ויו הא

6 ושליש [תחתון] או"ח דחסד הנו' דת"ת, להעלות על גבי כתר דנוק' [שהוא סיום הנה"י החדשים הנו', המגיעים לכנגד אחורי ב"ש עליונים דת"ת דז"א], דרך החזה

(א) לחלק את השליש [תחתון] דאו"ח דחסד הנו' דת"ת שעל גבי הכתר דנוק', לד' חלקים. ולהמשיך עתה חלק א' מד' חלקים, לכתר דנוק'.

רביע א'
יהוה
 לג' כלי כתר דנוק'
יוד הא ואו הה
יוד הא ואו הה
יוד הא ואו הה
יוד הא ואו הה

הנה"י החדשים חוצצים בין ת"ת דישסו"ת לבין החב"ד דז"א. לכן ע"י העלאת ב"ש או"ח דחסד דת"ת, מביאים את הת"ת דישסו"ת להיות כתר לז"א (ע"ג גולגלתא), והנה"י החדשים נדחים מאחוריו (צורת ל'). עפ"י סידור היר"א ח"א עמ' 622.

נראה ששורשי המוחין דז"א (שנבררו עם הרפ"ח של ז"א), הם השורשים שנכנסו לכחב"ד הגת' של ישסו"ת ב' (הטיפה הגופנית), בעת כניסת מוחין דאו"א בלבושים (בתיבת אחד). ועכשיו, שת"ת דאימא (כתר המלך) שוכן ע"ג רישא דז"א, וגולגלתא דז"א שוקע בתוך בטן דאימא, שהיא רכה, חלל (ע"י שעה"ק דף ל"ה אע"א). ואז יורדים (אותם ששורשי המוחין) לתוך גולגלתא דז"א. לגבי הצינון לצורך הכתר, מה שאמרו שלא צריך, כנראה שזה רק לפי הפשט (2-2-2), אבל לפי דרוש הדעת נראה שצריך צינון (ע"י אוצ"ח דף י' רע"א, השד"ה אות ט').

* אלו שורשי המוחין דכתר דז"א, היורדים עכשיו מחצי תחתון דת"ת דישסו"ת, לאוורא שבתוך הגולגלתא דז"א. כלי הכתר הם הגולגלתא דז"א. והם נעשו, עפ"י דרוש הדעת, מתרין פ"ע דהג"ת דז"א (הסידור מסודר לפי 2-2-2, ואז אין מקום לכתר). ע"י נה"ש דף כ"א אע"ב, מ"ב ע"ג. וע"י ע"ח ח"ב דף י' עד י"ג. וע"י ע"ח ח"א דף ק"ו (כולו). שעה"ק דף ל"ה ע"א. א. עיין במבוי"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב-ג). [וכן עיין ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב דרוש ו'.

[סח.]

להמשיך ל"מ דישסו"ת, מקיפים על גבי רישא דז"א (0)

(ב) מקיפי מ' דישסו"ת

		אָהִיָּה	אָהִיָּה		
		יְהוָה	יְהוָה		
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

(א) מקיפי ל' דישסו"ת

		אָהִיָּה	אָהִיָּה		
		יְהוָה	יְהוָה		
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

○ הי"ן: כוונת מקיפי ל"מ דאו"א כאן סודרה עפ"י סידור כת"י הר"י אדרעי ליום חול.
 עפ"י הרה"ג שד"ה, יש להקדים את התבונה ליש"ס.

[כ.ט.] דחסדים (א) דנצח הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם לנצח דז"א
דחסדים דהוד הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם להוד דז"א

7

נצח דז"א

יהוה

ג' כלי נצח דז"א

יהוה

צ צב צבא

צבא

להמשיך ג"ש [דאו"ח (ד)] דאו"ח דחסד דנצח, לחכמה דנוק'

8

או"ח דאו"ח דחסד דנצח דז"א

יהוה

לג' כלי חכמה דנוק'

יוד הא וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה

י ייה יהו יהוה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לח"ן דנוק' (ב)

9

הוד דז"א

יהוה

ג' כלי הוד דז"א

אדני

א צבאו צבאות

אות

להמשיך ג"ש [דאו"ח (ד)] דאו"ח דחסד דהוד, לבינה דנוק'

10

או"ח דאו"ח דחסד דהוד דז"א

יהוה

לג' כלי בינה דנוק'

אלף הה יוד הה

אהיה

א אה אהי אהיה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לג"ה דנוק'

להמשיך מיסוד דז"א (לאחר מיתוק), ה' גבורות (דרך החזה) לדעת דרחל [להוציא ולתקן ה"ס העליונות מכוח קיבוץ הה"ג (ברכת הבית ברובה)]. ועוד ד"ס אחרות משאר בירווי אורות דחלקה, עם המלכות], ונשלם ל"ס [פרטיות] דדעת. (דהיינו, ה"ג עם השורשית - 1, ונתוסף עוד ד')

ך

(נקודה שורשית)

ך

(הגדלה)

ה"ג (תוספת לשורשית וגם מגדילים)

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דרחל

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וואו. יוד הא וואו הא

יוד הי ויו הי

ה' חסדים

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דיעקב

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וואו. יוד הא וואו הא

א. א"ה נ"ל כי צ"ל נו"ה דוקא, ומ"ש כאן נה"י הוא ט"ס. וכג"כ מ"ש כאן כלי ת"ת דז"א, וגם הוי"ה בניקוד חולם גם זה ט"ס. וכן מצאתי בקצת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס. לכן סידרתים כאן בין שני חצאי לבנה. וא"ש את"מ.
 ◊ עיין אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. וכן דף י"ב ע"א אש"ל אות י"ג: או"ח דחסדי נו"ה חוזרים לגופא דז"א ובוקעים את לבושי הנז"ה דאימא כדי לבטל את החציצה (לבוש) בין האור והכלי דנז"ה דז"א.
 עיין ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב: יש לסיים את ז"א (כולל הכתר שלו) לפני תחילת בנין הנוק'. עיין באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"א, ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. יוצא שעיקר בנין החו"ב דרחל הוא כאן, ולא ב"טובים" (ב"ג ז').
 ב. עיין בשער ל"ה פ"ה.

שהוא כמו שביאר רז"ל בתיבת באהבה וכ"כ בדק"ך ע"א ע"ש. ויהיה א"כ זיווג זה דאו"א בפני' דפני' כמו זיווג דחיות בעלמא, ולא נמשך ממנו רק הארה לכשיכנסו המו' בוז"א. וק' לקו"ד, דלפי הטעם דרז"ל בתיבת באהבה, היה צריך לכוון בחי' דפני' ובפני' דחי' בירור רפ"ח ועליה מפר' לפר' ע"ד הנז' בק"ש באו"פ, וכאן באו"מ. ובשה"כ דרו' ד' כרז"ל או"א וכו' לכוון למסור עתה ג"כ עצמנו למיתה עק"ה ע"ד מה שנתבאר ביחוד ק"ש וכו' שנפשותנו ורוחנו ונשמותנו עולים יחד ומצטרפים עם זו"ן וכו' וכולנו יחד אנחנו מעלים אליהם בחי' מ"ן תוך אי' עי' עכ"ל. הרי שאין הפרש מכאן לק"ש. ולמה אין מכוונים לברר וגם לעלות מפר' לפר' עד רום המעלות וכו' וכו' הכל ע"ד הק"ש (ועי' מע"א ק"ך א'). ואם היה אפ"ל שכ"ז נעשה באמת בק"ש, כי שם דיבר רבנו בכללות בעליית המ"ן, עד שאח"כ בחזרה כשהגיע השתלשלות הזיווגים לאו"א, פרט לכוון בחי' דפני' ופני' דחי' לאו"פ, [ועי' הגהות המדפיסים שם בק"ש וגם עי' פת"ע דל"ז רע"א בסוגרים גם נראה וכו'] וכאן פרט לאו"מ. ואם נא' ככה הוה א"ש. אלא שלא מצאתי מזה רמז במפ' הנמצאים לע"ע תח"י. וגם ל' שה"כ דרו' ד' דעמידה הנז' לכאו' לא משמע כן, וצ"ע. אמנם כמעט זה ברור שבירורי האו"מ הללו של או"א, הם כבר התחילו לעלות מתחי' התפי'. עי' פת"ע דל"ז ע"א ד"ה ודע ע"ש. והנה בחי' דפני' כתוב להמשיך צלם דמו' עם גרנח"י דאו"מ, ובפני' דחי' לא כתב כן. וכן באלקי אברהם וכו' נז' גרנח"י רק בחי' דפני', ולא בפני' דחי'. (עי' נה"ש בהגהת המדפיסים כאן באות ג' מ"ש ושני צלמי המו' דאו"מ וכו') ועי' מע"א ז"ל דק"ך ע"א שנראה דלא שנא. ועי' ש"ש דרו' ו' דר"ה דקכ"ו ע"ד סוף אות יו"ד שרבנו קיצר וסמך על הגרנח"י שכתב בחי' הפני' ע"ש.

(דקי"ט רע"א) עיקר הכונה במילה זו היא שואלקי אבא שהוא ע"ב. ומ"ש שהוא גי' מ"ו, הוא רמז ולא כונה ע"ש. גם עי' מה שהביאו בהגהת המדפיסים ז"ל במילת אבותינו חי' דפני' אות א' מענ"ה ז"ל וכמפורש בדרו' ו' וכמ"ש הרשב"ם ז"ל—בהגהת מע"א דקי"ח ע"א. ולקו"ד שלפ"ד ז"ל, ה"ה לפני' דחי' שכל הג' בחי' הזיווג נעשה במילת אבותינו. וכל הכונות שנכתבו לפני זה הוא לדעת איך גרמזו הדברים במילות אלו. ומה שגרמזה אי' בייא"י ולא באותיות אחרות משם ס"ג, אולי והם המעולות שהם בכתר וחכמה שלה כמ"ל באחד דק"ש וא"ש את"ם. ועדיין צריך טעם על אבא והיע"א.

(נח, ב) פני' דפני', ואלקי אבותינו להמשיך ללאה היוצאת. והרב פת"ע הק' דעדיין לא נכנסו המו' דאבא ומה א"כ עניין המשכת מו' אלו ללאה ע"ש מה שתי'. ועי' מע"א קי"ט א'. ולענ"ד עוד צ"ל, דבשה"כ בתיבה זו לא נמצא כונת המשכה ללאה, אלא לכוון להמשיך לאה באחו' ז"א. ופת"ע גורם כאן להעלות לאה וכו' ולהמשיך לה מו' וכו'. ובשה"כ לא נז' רק להמשיך לאה ולא להמשיך מו'. ובסוף הכונות של אלקי אברהם וכו' ואחרי כונת הו' דואלקי יעקב, כרז"ל גם תכוון כונה אחרת וכו' ולכן הוזכרו פה ד"פ אלקי וכו' להמשיכם אל ד' בחי' לאה הנז' עכ"ל. ונראה לכאו' בדרך אפ' שהוא ע"ד מ"ש הרב ענ"ה ז"ל באו"א דחי' דפני' המובא בהגהת בסי' ועי' גם מע"א קי"ח ב'. וכן כאן, שעיקר מקום הכונה היא לאחר ואלקי יעקב, כנו' בשה"כ, שאז נכנס פ"ת דיסוד דאבא, והוא העטרת היסוד שלו כנו' שהיסוד ב"פ והעטרה היא פ"ג, ועי' בסופ"ד דשל"א, ואז יהיו בוז"א ד' לאות. אלא שהרש"ש זיע"א סידר כ"א בתיבה שלה. זה נראה לכאו' בדרך אפ' וא"ש את"ם.

(נט, א) אבותינו חי' דפני' מחצי תחתון וכו' עי' דב"ש ז"ל דמ"ד סע"ג.

(נט, א) אבותינו, חי' דפני'. ולהמשיך צלם דמו' עם גרנח"י דאו"מ.

(נט, א) אבותנו. בסי' שלפננו כתוב בג' הבחי' למסור עצמו עק"ה. אבל בפת"ע דל"א ע"ד ד"ה גם, כתב שלא נז' בפני' דפני' קבלת דמב"ד כמו שנו' בחי' דפני' ופני' דחי' והק' דמאי שנא. ומע"א דקי"ט ע"ב כתב

פני'. והמו' המקי' הא' הללו שבת"ת דאי' כ"א יש בו מי' דס"ג דאי', וכ"א מהם כלול מדי' מו' חו"ב וחו"ג. והמו' החדשים, הנק' מקי' שניים, בעוברם דרך שם לוקחים מהם שם אל שהוא ג' יודין ואלף, וגם אות ו' שהוא תשלום מי' דס"ג. והיינו (עי' תו"ח ד"י ע"א) שמו' חכמה לוקח ג' יודין מג' חכמות דחב"ת, ולוקח אות אלף וו' מחכמה דגבו'. ומוח בינה לוקח ג' יודין אלף ו' מבינות דחו"ב חו"ג. והדעת מהדעות. אח"כ המו' החדשים יורדים עוד למטה למקום המו' הא' שבפני' רישא ז"א, וכ"א מהחדשים לוקח מהמו' הפני' ג' ווין שהם ה' אחת. (לכאור' גם כאן אפ"ל לפ"ד החו"ח ז"ל שה' של החכמה נתקבצה מהחכמות הפרטיות, ושל הבינה מהבינות, וכן הדעת ע"ד הגו' במקי'). ו' העליון שהוא הגג של הה' מחכמה, וו' ימין מהבינה, והשמאל מהדעת, דחס', ופסיעה של הו' הו' מעטרא דגבו'. אח"כ קוצא דשערי דא"א מכה בעורף ז"א, ונכנסת הארתה בתוך המו', ומוציאה את המו' הללו החדשים עם הארות שלקחו מהמקי' הא', לחוץ במצח ז"א. ואז ביציאתם לוקחים מקוצא דשערי ג' יודין, שהוא ההארה היוצאת מפיות השערות שדומה ליוד. (ולא נו' בהדיא אם יוצאים כל מוח בפ"ע זה אחר זה, או שלשתם ביחד אלא שאנחנו מכוונים בהם א' לא'). ואז הארות הללו שלקחו מהג' מקומות הגו' שהם, א. ל. ו. ה. י. שהם צירוף ואלקי, מתחלקים בסדר זה: ג' יודין דחכמה מקי' לחה"ן דפר' חיצו' דו"א, והאלף נחלק לב' יודין בתרין תפוחין דנוק' וו' בחוטמה. וג' יודין דבינה מקי' לבג"ה דפר' החי' הגו', וב' יודין וו' דאלף בחג"ת דנוק'. וג' יודין דדעת לדת"י דפר' החי', והאלף לנה"י דנוק'. [ובמושיע ומגן לוקחת גם הארת הט' יודין הגו' ומאירים בט' אותיות דג' אלפין ונעשים אצלה ג"פ אל] (נראה לכאור' פשוט דפר' חי' הזה דו"א הוא דפני' דחי' שעסוקים בו וכן הנוק'). וג' ווין שלקחו עם האלפין מעטרא דגבו' יורדים לנה"י דפה דו"א שהם ב' השפתים והלשון. וג' ההין שלקחו מהמו' דפני', ירדו דרך פני' ז"א, ה' דחכמה לגקב ימין דחוטם שלו, ודבינה לגקב השמאלי, ודדעת לבין

ולקי' באלקי אברהם וכו' כתב מקי' דחה"ן ודבג"ה ודדת"י דפר' אמצעי דו"א. ולכאור' מובן מזה שהם מקיפים דפר' האמצעי, וכ"נ מפת"ע דל"ב רע"א. וכנראה שלכך לא סור כלים דו"א למטה מהנרנח"י, היות שאין זה או"פ הנכנס תוך כלים. וא"כ צ"ל מו' דאו"פ דפר' אמצעי הזה מתי גמשכו, כדי להמשיך עתה מקיפים. ולמה משונים פר' החיצו' והאמצעי זמ"ז בכונתנו בהם, שלהחי' נמשך בק"ש או"פ, ולאמצעי נמשך בכאן או"מ. ומשה"כ דרו' ד' משמע שהם מקי' לפר' החיצון עצמו ע"ש.

ועי' מע"א ז"ל דקכ"א ע"ב (וענ"ה ז"ל דט"ו ע"ד שנראה שהוא מתאים למ"ש מע"א ז"ל). ולפי מה שהבנתי מדב"ק שהאמת הוא שפר' החי' קיבל בק"ש מו' פני' ומקי', וכן פר' האמצעי מקבל כאן מו' שלמים פני' ומקי'. אלא שכל פר' האמצעי הוא נק' מקי' לפר' החיצון, ולכן נק' המו' הגו' כאן בשם מקי' וע"ש עוד מ"ש. ולכאור' ק' לפ"ז מה שלא נו' שמות הכלים דו"א כאן כמו שנזכרו בק"ש. (ועוד ק' לקו"ד ששם בק"ש נזכרו כל ג' שמות הכלים שהם חי' ואמצ' ופני', והלא הם מו' לפר' דחי'. ולזה אפ"ל שהם ג' כלים דפרטות פר' החי' גופיה) ואפ"ל בדוחק היות ונק' בשם מקי' לא נזכרו הכלים. אבל מעיקרא מאי נ"מ משינוי השם הזה ולא מכוונים בפשיטות לתקן כלי אמצעי דו"א [וכעין זה צ"ל גם בפני' דחי'] וצ"ע לע"ע והיע"א. גם ק"ק למאי דמש' שבק"ש היה המשכת המו' בחי' דפני', לחב"ד דפר' החי', וכאן בתשלום ההמשכה כתוב בסי' לפר' הפני', גם בז"א וגם בנוק'. ואפ' שמילת פר' הפני' הוא לאפוקי מקי' ואין ר"ל פני' ממש.

(נט, א) סדר כונת הפני' דחי' בקיצור לקוצר הבנתי הוא זה: שבתיות או"א מזדווגים או"א בבחי' מקי' דחג"ת שלהם ומוציאים ג' מו', שהם ג' מי' ס"ג, מהחג"ת דאי'. ובירידתם פוגעים במו' שנמשכו בק"ש מחב"ד דאו"א, שבתחי' כשהיו בת"ת דאי' טרם הכנסם בנה"י היו ד' מקי', ואח"כ נכנסו בנה"י דאי' ונתלבשו בחב"ד דו"א נעשו ג' מו'

ב' הנקבים. ומשם נתפשטו ג' וויז דה' א' בג' קוי ז"א, ופסיעה שבו' הג' למלכות. וג' וויז דה' ב' לג' קוי נוק', והפסיעה למלכותה. וג' וויז דה' הג' לג' קוי הדעת המחבר את זו"ן (צ"ל לע"ע מה בחי' דעת זה), והפסיעה למלכותו. אמנם ג' יודין דקוצא דשערי בשארן למו' עצמן. ובכן מה שכתוב בסידור מנקב ימין דחוטם וכן בשאר התיבות האלו, הם המשך השורה השייכה לאות הה' ואינם שייכים לאות ו' שתחתיהם ופשוט. ולקו"ד יש לי כמה הרהורי שאלות בענין המו' הללו מחוסר ידיעתי ויה"ר שהשי"ת ברחמיו יזכנו להבין אכי"ר.

(נט, ב) אלקי אברהם וכו'. כניסת פ"ע דאי' ופ"ת דאבא. ולמטה באות א' וב' כתב כונת עליית הפרקין לעשות חכמה למו' דאי' ודאבא. ולכאו' במו' דאי' לא היה כונת עליית פרקין בק"ש כשנכנסו הו"ק, עד שכאן נכנסו גם הג"ר ואז היה כל פרק מנה"י דאי' במקומו, ואז נתחבר עם הב"פ השייכים אליו להיות ספי' א'. ובכן גם למו' דאבא היה צריך להיות כן. ואיך כ' להעלות ב"פ חסד ולחברם עם פ"ת דנצח דאבא. (ובגומל לא כ' ככה בשביל חג"ת). איך יתחבר והמקום איננו שלו. והיה צריך להמתין עד קונה הכל שנכנסו מו' דאבא כולם במקומם ע"ד אי'. וי"ל.

אלקי אברהם — יעקב

(נט, ב) (למזכרת) אלקי אברהם וכו'. במו' דאבא נו' שמות הוי' מילוי ופשוט ומלא. ועי' ש"ש כאן אות ו' שאינם הם המו' הגז' בדרוש ציצית וק"ש ע"ש עוד מ"ש. וצ"ע דמתי א"כ נכנסים אותם המו' דאבא הגז' בדרו' ציצית שלא נזכרו בעמידה כלל. ועי' בס' ר"ה בחי' באהבה שנו' אותם המו' דאבא דדרו' ציצית, וגם נו' שמות ההוי' הגז' וכו'. וכלה על דעתי לו' ששמות ההוי' הגז' אינם שמות עצמות המו' אלא שמות הצלם דאבא. ושמות המו' עדיין לא נו' בעמידה כמו שלא נו' שמות המו' דאי'. אבל ק' דא"כ היה צריך

לצייר שם באהבה דר"ה שמות ההוי' הגז' למו' למטה משמות המו' כי המו' הם המלוכשים בצלם. ואילו בס' שם נו' ההוי' עם הגרנח"י ביחד, ולמטה מהם שמות המו'. וכפ"ז מה הם באמת ההוי' הללו. ועוד דמאי שנא דצלם דאבא יש לו שמות מיוחדות חוץ מהמו', משא"כ באי'. (ס, ב) פנ"י דפני' ואלקי יעקב. בשה"כ כרו"ל כאשר תכוון באלקי אברהם וכו' אל מו' דמצד אבא או דמצד אי', תמיד תכוון אל זה הדעת העליון דז"א, בין במו' דמצד אבא בין במו' דמצד אי', והכונה תהיה באות ו' היתרה שבמלת ואלקי יעקב עכ"ל. וצ"ע שלא נו' כונה זו בס'. וגם צ"ע במ"ש רו"ל עצמו שיכוון לדעת העליון בו' זו בין דאבא בין דאי'. דתינח במו' דמצד אי' שכאן נכנסין החב"ד. אבל דאבא שנכנסין עתה רק הנה"י, איך שיך לכוון דעת העליון כאן, והיה צריך לכוון במקומו בקונה הכל. וי"ל בדוחק.

ה א ל

(סא, א) האל: עשיית יגת"ד בפני' דפני' וטת"ד בחי' דפני', ואילו בפני' דחי' לא הודיענו. וכן בדרושי ר"ה שהוא בפני' דחי' לא הוזכר. ונראה לקו"ד לו' כי הנה בע"ח סופ"ט שכ"ט כתב מהרח"ו ז"ל שאחר כ' שנה מתתקן דיקנא דז"א. ונסתפק אם הכונה על עיקר הדיקנא והתחלתה אפי' ט"ת או על הי"ג ע"ש. והשתא באיזה בחי' מסתפק. אם בפני' דפני', מבואר להדיא בשה"כ דרו' ב' דעמידה שבמילת האל נעשו לו יגת"ד, והוא קודם מקיפי או"א שהם בקונה הכל. ואם בחי' דפני', מפורש ברו' ד' שנעשה במילת האל טת"ד, והוא אחר המקי' באלקי אברהם וכו'. ולכן י"ל שהספק הוא בפני' דחי' שלא קיבל בהדיא מהרב. ובבחי' זו נכנסים מקי' אי' באלקי אברהם וכו', ומקי' אבא בב"כ וכמ"ש רו"ל בשה"כ דרו' ב' הגז' בסוף תיבות או"א. ומסתפק מהרח"ו, אם גם טת"ד לא נעשים עד אחר מקי' אבא, או ט' לפני מקי' אבא וי"ג אחריהם. וכיון שמהרח"ו לא קיבל מרו"ל, והוא עצמו נשאר בספק, לכן לא

כונת ב"כ, מזה משמע לענ"ד שהוא לא מדבר בבחי' הנו בעצמה, מדקא' וזה ג"כ, דמשמע שהוא מביא רק דוגמא על הי"ג שהם אחרי מקי' אבא, כמו אותה הבחי' שהיא פני' דחי' דב"כ. אלא דק"ק ע"ז, דאמאי לא מכונינן ביגת"ד תיכף בקונה הכל עצמו. וי"ל. אח"ז ראיתי להרב ברכת אליהו ז"ל דקל"ו ע"ב ד"ה ואז, שב"כ שייכה בכל הג' בחי' ע"ש. וצריך לי ישוב להתיישב בדב"ק ז"ל.

(מהדורא ב') האל. בענין המשכת המו' ועשיית הדיקנא:

[א] בפני' דפני' נכנס הו"ק דצ' דאי' בק"ש, והג"ר בעמידה, ואחריהם צ' דאבא, ואח"כ בקונה הכל הוא הל"מ דשניהם. ובחי' דפני' הצ' דאו"א בק"ש בחב"ד, ובאבות מתפשטים בכל הפר', והל"מ לא נזכרו. ובפני' דחי' הצ' דאו"א בק"ש בכל אורך ז"א, והל"מ לא נזכרו.

[ב] בשה"כ דרו' ב' באו"א כרו"ל, אע"פ שבברכת אבות דר"ה (פני' דחי') ביארנו כונת מקי' דמצד אי' ומצד אבא, עכ"ז בימי החול אל תכוון אלא במקי' דמצד אי'. כי המקי' דאבא אינם נכנסים עתה עד ברכת כהנים עכ"ל.

[ג] עוד בשה"כ דרו' ב' בתיבת האל כרו"ל, לעשות בז"א יגת"ד והנלע"ד כי אלו הם מצד מו' דאי' אשר כבר נכנסו המקי' שלהם כנ"ל, ואותם של ויעבור מן המקי' דמצד אבא אשר עדיין לא נכנסו עד ברכת כהנים כנ"ל וכמשי"ת במקומו עכ"ל. (אות ו')

[ד] ובשה"כ בברכת כהנים כרו"ל, שהצ' דאי' בתשלום הי"ג, ואח"כ מקי' דאי' עד ח"י, ואח"כ פני' דאבא עד כ', ואחר כ' מקי' אבא. ובברכת אבות דחול נכנסו כל המדריגות, זולת מקי' דאבא והם בברכת כהנים ע"כ. וכ"כ ג"כ בע"ח שכי"ה פ"ח (ובענין השנים הביא

סידר כאן הרש"ש ז"ל כלום. ולפ"ז מדוקדק ל' רו"ל בע"ח הנו' שכתב אם טת"ד הם אחר שנכנסו מו' פני' דאו"א, או אחר מקי' אי'. ובפני' דחי' מצאנו שפני' דאו"א נכנסים ביחד בק"ש, קודם מקי' אי' שבעמידה. והש"ש ז"ל הגיה דאי' במקום דאו"א, ולפי הצעתנו נראה דאין צורך להגיה.

והנה מהרח"ו ז"ל בתחי' פ"ט דשכ"ט הנו' כתב, שקיבל מהרב שבתחי' יש לו טת"ד, ואחר מקי' אבא יש לו י"ג. ונסתפק אם הטת"ד קודם מקי' אי' או אחריהם ע"ש. והרב ש"ש ז"ל שם אות ג' ד"ה ולקו' ראשונה וכו' כתב ע"ז דמיירי בפני' דחי', ובמילת האל נעשה יגת"ד לפני' דפני' ולפני' דחי'. וכ"ע אח"ז בד"ה והשתא, ב"כ הוא בפני' דחי', מדקא' רו"ל ע"ז שלאחר מקי' אבא יש לו יגת"ד, כי זהו ג"כ כונת ב"כ שהם מקי' אבא ע"כ. וע"ש עוד שהביא ראי' מרו"ל שמקי' אבא דב"כ הוא בפני' דחי' ע"ש. ודב"ק צל"ע. א', מ"ש שרו"ל מדבר בפני' דחי'. ואיפה כתב שנעשה בהאל יגת"ד, הלא רו"ל קא' שהי"ג הם אחר מקי' אבא, וצריכים להיות אחר ב"כ, ובהאל צריך להיות ט' ולא י"ג (וי"ל). ועוד לפ"ד ז"ל למה לא סידר הרש"ש זיע"א כאן לעשות טת"ד לפני' דחי', שטת"ד מיהא פשיטה ליה למהרח"ו ז"ל שהם לפני' מקי' אבא הנכנסים בב"כ. ועוד במאי נוקים הספק הב' של מהרח"ו שם שהבאתי בתחי', שנסתפק דאפ' גם טת"ד הם לאחר מקי' אבא וכנ"ל.

ולקו"ד והבנתי הייתי רוצה לו, שהספק הב' של סופ"ט הנז"ל הוא כמש"ל דהיינו בפני' דחי', והספק שבתחי' הפרק י"ל שהוא בפני' דפני'. אלא שקאי על הדיקנא שממו' דאבא שלא נודע מתי נעשית. כי הדיקנא שממו' דאי' קיבל בפני' שהוא במילת האל. אבל של אבא לא קיבל אלא שהט' לפני' מקי' אבא והי"ג אחריהם. ומסתפק אם הט' גם לפני' מקי' אי' או אחריהם. וידוע דמקי' או"א שניהם יחד נכנסים בקונה הכל ולא כבזמן תיקון ז"א בפ"א (כמו בפ"ט הנו' שנו' זמן של שנים). ולכן לא נז' עשיית הט' בעמידה, ונעשה הכל בויעבור. זה הנלקו"ד אפ'. ומשרו"ל בספק הזה, כי זהו ג"כ

סדר אחר) שסדר כניסתם הם, פני' דאי' ומקי', ואח"כ פני' דאבא ומקי' ע"ש.

[ה] ובעו"ת דד"ן א' (הנד"מ מ"ב א') כרוז"ל, תיכף שנכנסים ג"ר דאי' וג"ת דאבא מתחיל לצמוח שער זקנו. ואני מסופק כי נלע"ד שחסר פה שתחי' נכנסים ל"מ דצלם דאי', ואח"כ צ' דאבא ע"כ.

[ו] בשה"כ דרו' ב', שמדבר בפני' דפני' כמ"ש בנה"ש, בתחי' תיבת האל כרוז"ל, אחר שנכנסו ג' מו' עי' דמצד אי' והג' מו' תתאין דמצד אבא כבר נגדל ז"א ונק' גדול ומתחיל לצמוח שערי זקנו ונעשים בו יגת"ד ע"כ (אות ג').

[ז] ובע"ח שכ"ט פ"ט כרוז"ל, ובענין הדיקנא דז"א לא נתבאר לי היטב זמן הויתה ואמנם מה שקיבלתי ממורי זלה"ה הוא בתחי' יש לו טת"ד וכו' ואח"כ אחר היות לו כ' שנים שנכנסו מקי' אבא דל"מ דצלם או נעשה לו זקן גמור ביגת"ד וזה פי' עד שנתמלא זקנו כי זהו ג"כ כונת ברכת כהנים שהם מקי' אבא ונמצא כי מילוי הזקן אינו אלא אחר כ' שנים אמנם היותו בו טת"ד לא ידעתי פרטיות זמן הויתם אם הוא תיכף אחר שנכנסו מו' פני' דאו"א (ש"ש ובל"י הגיהו דאי') שהוא צ' דצלם שהוא אחר שנת י"ג ויו"א או אחר שנכנסו מקי' אי' וצ"ע ע"כ.

[ח] ושם בסוף הפרק כרוז"ל אחר כ' שנים מתתקן דיקנא דז"א וכו' וצ"ע אם פי' זה הוא עיקר הדיקנא והתחלתה אפי' ט"ת או אם איירי במילוי הדיקנא שיהיה בן יג"ת ע"כ.

[ט] והנה בפני' דפני' סידר הרש"ש זיע"א בתיבת האל יגת"ד, וכנראה שהוא ממ"ש רז"ל באות ו' הגז"ל. ולא פי' רז"ל אם היגת"ד הללו הם מצד אי', וא"כ מצד אבא יהיה בויעבור, או אם הם מצד או"א. ואין זה תלוי בכניסת המקי', כי הלא הי"ג מצד אי' עכ"פ

מוכרח לו' שנעשו לפני המקי' שנכנסים בקונה הכל. והגם שרוז"ל בתיבת האל עצמה כתב שנעשים י"ג מצד אי' ובויעבור מצד אבא כנוז"ל באות ג', מוכרח לו' שאינו מדבר בפני' דפני'. כי או' שמקי' דאי' כבר נכנסו ודאבא בברכת כהנים. ואילו בפני' דפני' שניהם נכנסים בקונה הכל וכמ"ש הש"ש ז"ל. ואולם ממ"ש רז"ל באות ו' הגז' מתחיל לצמוח שער זקנו, ובכל זאת א' ונעשים בו יגת"ד, א"כ מה פי' מתחיל לצמוח ומה משמיענו במילים הללו. ולכן רציתי לו' שאפ' כונתו, שנעשים בו עתה יגת"ד דמצד אי', וקורא לזה בשם התחלה לצמות, הגם שהם י"ג. ודבר זה נראה כמוכרח. שהרי ממו' דאבא לא נכנס עדיין רק פ"ת דצ' ואיך יצא עי"ז יגת"ד. וגם מהדרו' עצמו בשה"כ מבואר במ"ש ה' אל המתפשטים בבי"ע ושהם יוצאים מהיסוד דאי' וכו' וכו'. וכן מובן פשוט מלשון הסי' כאן מ"ש לעשות יגת"ד מהארת החב"ד המאירים דרך פי היסוד דאי' וכו'. וזה נלקו"ד נכון. ואולי שלכן הביא רז"ל ברו' ב' הגז' מש"ל באות ג', הגם שאין זה בפני' דפני' כנוז', היות ודומה לו בזה שהי"ג מצד אי' לחוד ודמצד אבא לחוד. והנה מדשתיק רז"ל מטת"ד, נראה שלא שייך בבחי' זו טת"ד לבדם, אלא תיכף נתקן בי"ג כאן וביעבור. ועי' ש"ש דרו' ברכת כהנים מה שרצה לו'.

[יוד] ובחי' דפני' כרוז"ל בדרו' ד' דעמידה וכן בסי' שנעשה בהאל טת"ד וכתב שהם מצד אי'. ומדרו' ברכת כהנים משמע לכאור' שבועיבור נגמרו בו יג"ת ע"ש ל' רז"ל ועי' ברכת אליהו דקל"ו ע"ב.

[יא] ובפני' דחי' לא נוז' בסי' עשיית דיקנא כלל. ולכאור' משרוז"ל באות ג' קאי על בחי' זו. כי על פני' דפני' לא אפי'. כמ"ש רז"ל באות ט'. ועל חי' דפני' ג"כ לא, כי רז"ל בדרו' ד' דעמידה (חי' דפני') כ' שנמשכים בהאל טת"ד מצד אי' וכמ"ש רז"ל באות יו"ד, וכאן או' שבהאל נעשים יג"ת. ועל כן נראה דקאי על פני' דחי'. והרב ש"ש ז"ל על הא דאות ג' (שם באות ד) הק' שאין זה מתאים לפני' דפני' דאיירי

או לא. וגם אם נגרוס דאי' לא היה צריך להסתפק, אחרי שבשה"כ קיבל מהרב שנעשים י"ג בהאל. וגם איך פשיטא ליה שהי"ג אחר מקי' אבא היפך שה"כ. ואם נא' שהי"ג דהאל הם מצד אי', וכאן מדבר בדיקנא דמצד אבא, ג"כ ק', אם נגרוס דאי'. שאיך יצא דיקנא דמצד אבא ואין בתוכו רק מו' דאי' וכמש"ל. וגם אם נגרוס או"א ג"כ ק', דמשמע שמקי' אבא הם בברכת כהנים, ואילו בפני' דפני' הם בקונה הכל וכמ"ש הש"ש ז"ל שם בשכ"ט. וכן שמסתפק אולי הט"ת אחר מקי' אי' ולא א' או"א, משמע שאינם נכנסים ביחד, ובפני' דפני' הם ביחד.

ובכן לכאוי' גר' שפ"ט הזה לא מדבר בפני' דפני'. ובכן צ"ל שמדבר בחי' דפני', ושם נכנסו בהאל ט"ת מצד אי', וצריך לגרוס בכאן או"א שפנימיותם נכנסים ביחד בק"ש. ומסתפק אם הט' הללו לפני' או אחרי מקי' אי'. והרש"ש סי' בחי' דפני' בתיבת האל ט"ת, כיון שמהרח"ו ז"ל קיבל זאת בפני' מהרב ז"ל בשה"כ בתיבה זו בפ"ד דעמידה. וכן אפ"ל ג"כ שמדבר בפני' דחי' וכפי מה שצידדנו באות י"א, שבהאל נעשים יג"ת מצד אי', וכאן מסתפק בדיקנא דמצד אבא. וג"כ מוכרח לגרוס או"א, שגם בפני' דחי' נכנסים ביחד בק"ש. ועוד כמו שהקשינו למעלה איך יוצא דיקנא מצד אבא במו' דאי' לחוד. ודברי הש"ש ז"ל בשכ"ט פ"ט אות ה' אינם מובנים לי לקו"ד. שהוא הגיה לגרוס רק אי', והביא משרו"ל בשכ"ה פ"ח שכניסת המו' הם פני' ומקי' דאי' ופני' ומקי' דאבא, והתאים ע"ז הא דשכ"ט וכ' שב' המקומות הללו מדברים בפני' דחי' ע"ש. והלא בפני' דחי' נכנסו בו"א בק"ש פני' דאו"א ביחד וצ"ע. ולקו"ד היה יותר מסתבר למחוק יג"ש, כמו שהגיה הבל"י ז"ל תיבת היג"ש שבתח"י דברי מהרח"ו זיע"א. אבל להגיה ולגרוס אי' ולו' שזה בפני' דחי' ק' כנוז.

ולקו"ד שדרו' ח' דשכ"ה יש לו הבנה אחרת עי' דב"ש זלה"ה בשי"א באורך. וכפי הבנתי הפעוטה שהבנתי משם בקיצור הוא, שהמו' הנמשכים ע"י המצוות נק' צ' דאי', והמו' דאו"פ דלחש נק' ל"מ דאי'. והמו' דאו"פ דחורה

ביה דרו' ב' הנז'. וכי' וא"ת שאין כאן מקומו של מקרא אלא שחוזר על פני' דחי', מ"מ ק' דהרש"ש סידר כונה זו דיג"ת בפני' דפני', ואי מיירי בפני' דפני' לא נמשך מקי' דאי' עד קונה הכל עכ"ל. ולפי דרכנו אין קו'. דהרש"ש סידר י"ג בפני' דפני', לא מחמת הל' הזה, אלא מתח"י דברי רז"ל בתיבת האל וכמש"ל באות ט', ושם אין הדבר תלוי בכניסת המקי'. ולכן נראה דאות הזה דג' אתי שפיר על הפני' דחי'. שכ"כ רז"ל בדרו' ב' הנז' בתיבת או"א וכנוז"ל באות ב', שנברכת אבות נכנסו המקי' דאי' ואז יהיה לו י"ג מצדם, ואח"כ ברכת כהנים מקי' אבא ובויעבור יהיה לו י"ג מצדם. וא"ת א"כ למה לא סידר הרש"ש זיע"א כונת דיקנא בפני' דחי'. י"ל שמהרח"ו זיע"א א' בפני' שלא קיבל את זה מהרב ז"ל. ועוד שתלה הדבר בכניסת המקי' דאי', ולא נתבאר איפה הכונה שלהם בברכת אבות. כי נראה שהמקי' הללו שאו' רבנו שנכנסים בברכת אבות, הם הל"מ דאי', מדקא' דשל אבא נכנסים בברכת כהנים, ושם הם ל"מ דאבא. אבל המקי' הנז' באו"א וכו' אינם הל"מ וכמ"ש הנה"ש והובא בהגהת המדפיסים באו"א אות ג'. ועי' הריפ"ש ז"ל בדרו' ברכת כהנים אות ח' ע"ש. ועי' בש"ש ז"ל על ע"ח שכ"ט פ"ט ד"ה ולקו' וכו' שכ', במילת האל נעשה יג"ת דפני' דפני' ולפני' דחי'. אלא דלפני' דפני' נעשה קודם המקי' ל"מ דאו"א שהם בקונה הכל, ולפני' דחי' הוא אחר שכבר נכנסו המקי' דל"מ דאי' לבד במילת אלקי אברהם וכו' ע"ש. (וק' שמדבריו שעל שה"כ באו"א אות ח' ובדרו' דחורה אות כ"ד ופת"ע באלקי אברהם אות ג' משמע שמבין דמקי' אי' הם המקי' הנז' כסי' באו"א ואלקי אברהם וכו').

[יב] **ופ"ט** דשכ"ט דפשיטא ליה למהרח"ו ז"ל שיג"ת הם אחרי כ' דהיינו מקי' אבא, ומשמע מלשונו שהם אחרי ברכת כהנים דהיינו בויעבור, ומסתפק על ט"ת אם הם לפני' מקי' אי' או אחריהם, ובסוף הפרק מסתפק גם אם הם אחרי מקי' אבא ג"כ, לכאוי' נראה שאין זה בפני' דפני', שהיג"ת נעשים בהאל וזה לאחר צ' דאי' לבד, וכאן מסתפק אפי' ט"ת אם נעשים

בה' אלקים, אח"כ דחיית פרקין אמצעיים דמו', ואח"כ הארת הג' הוויות דגד' בג' מו' דקט'. כך מסודר בנה"ש דכ"ח ע"ג. ומשמע משם דג' הוויות הנז' הם הג' פרקין אמצעים דאי' שגדחו לגרון.

(סא, א) (ח"י דפני) טת"ד ל"ו אותיות גי' האל. בסי' כ"י א' כתוב גי' האל שהוא תיקון הא' דיגת"ד ובו נכללים שארית הי"ג ע"כ. והלשון זה מעורב מב' כונות הנז' בשה"כ פ"ד דעמידה שבתח"י כתב שההין הנז' כאן האל הגדול וכו' הם בחי' אי' שממנה ממשיכין כל אלו ההארות. והראשונה היא הדיקנא הנק' אל, ונתבאר בביאור הי"ג מדות דויעבור שתי' הא' שלה הוא אל. ומאחר שהזכיר התי' הא' לא חש להזכיר האחרים כי בו נכללים כולם עכ"ל. ואח"כ כתב גם תכוון באופ"א שהאל עולה ל"ו מס' טת"ד דז"א וכו' ל"ו אותיות וכו' והרי גרמוה כל הדיקנא בזו הכונה הב' עכ"ל ע"ש. ולקו"ד שהעיקר לכוון רק מ"ש בסי' שלפננו. וכן מדויק קצת ל' שה"כ הנז' שבדרך הא' לא א' תכוון, ובאופן הב' כתב תכוון. גם לכאוי' צריך להבין האופן הא', הרי בכאן נעשה טת"ד ולא י"ג וכמ"ש בשה"כ שם בתח"י לשונו וכמסודר כאן. וצ"ל בדוחק שהדיקנא נק' ע"ש סופה שעתידה להיגמר בי"ג גם בבחי' זו (בויעבור עי' ש"ש על פ"ד הנז' אות כ"ג) ולכן היא נק' בשם אל גם עכשו ועדיין צ"י.

הגדול וכו'

(סא, ב) פנ"י דפני. הגדול וכו'. בפת"ע כתב כאן ע"פ משרז"ל בע"ח שכ"ג פ"ו שיש לה"ח ענפים ושרשים וא"כ בהגדול וכו' הוא הענפים וכן בקונה הכל אח"כ שם נתפשטו השרשים עצמם מיסוד דאי' ע"כ. וכ"כ בש"ש בשה"כ דרו' ב' דעמידה אות ט"ז, הגדול וכו' עי' בע"ח שכ"ג פ"ו והוא בבחי' הענפים דאילו עצמותם אינו אלא עד קונה הכל עכ"ל. ונר' כונתו בעצמותם היינו השרשים כמ"ש בפת"ע הנז'. וק' שרז"ל בשכ"ה דרו' ב' בכללי

נק' צ' דאבא, ודברכת כהנים נק' ל"מ דאבא ע"ש היטב. ומה שהביא עוד הש"ש ז"ל בשכ"ט משה"ק דל"ה, איכא לאוקמא בחי' דפני' (ועי' ש"כ רפ"ה ואמנם דע וכו') זה נר' פשוט לקו"ד כעת. והספק שנסתפק מהר"ו בסופ"ט דשכ"ט בטת"ד (אות ח) נלקו"ד שמדבר בדיקנא שמצד מו' דאבא. וספק זה אפשר להסתפק בכל הג' הבחי' בפו"ח דפני' ופני' דחי'. ומה שנסתפק בעו"ת (אות ה), מהדרו' דשם נראה שמדבר בפני' דפני'. והנראה לע"ע, אם ניקח דברי מהר"ו זלה"ה כפשטם, שהרש"ש זיע"א לא חש לספק זה. ממ"ש בנה"ש דכ"ח ע"א ד"ה בענין וכו' וע"ע ברכת אליהו דקכ"ב ע"ב ד"ה והנלע"ד ע"ש.

[יג] ובקיצור לפי מיעוט הבנתי הוא. בפני' דפני' נעשים בהאל יגת"ד מצד אי', ובויעבור י"ג מצד אבא. ובחי' דפני' נעשים בהאל טת"ד מצד אי', ובויעבור יג"ת (מצד אי' או מצד אבא או משניהם לא מצאתי מפו') — ובפני' דחי' נעשים בברכת אבות, וכפי הנראה (הגם שלא קיבל מהר"ו במפוי') שהוא בהאל, י"ג מצד אי', ובויעבור י"ג מצד אבא. כ"ז לכאוי' ולפי פשט הדברים וא"ש את"ם.

(סא, א) (פנ"י דפני) האל וכו' יכוון להעלות לאה וכו' לתקן דעת שלה. עי' דב"ש ז"ל שאלה נ"ד שזה מסודר מהרד"מ ז"ל, אבל הרש"ש זיע"א סובר שא"צ לכוון בזה דממילא נעשה כיון שמעלים אותה שם. ולכך כרוז"ל בשה"כ בתיבה זו שא"צ לעשות לה פר' וכו' ע"ש. ובזה יובן משרז"ל בשה"כ בתח"י תכוון לעשות עתה פר' של לאה קודם רחל שמתחיל במילת אל עליון, ואיך כתב אח"כ שא"צ לעשות לה פר'. אלא הכונה בשא"צ היינו שא"צ לכוון לעשות לה דעת שהוא התחלת בנינה בפר', אבל מכוונים להעלותה לצורך שיעשה לה פר' מתיבה זו ואילך כ"ן פשוט. ועי' בש"ש דמ"א ע"ב אות י"ד ודב"ק לא ברורים לי ע"ש.

(סא, א) בדחיית המו'. תחילה דחיית הק"ך לגרון, אח"כ הארת ה' אל

יסוד דאי, והלא לפ"ד האש"ל ז"ל כבר נמשכו במקומם עוד לפני כניסתם. ודברי האש"ל ז"ל צל"ע.

ואני העני הדל המתאבק בעפר רגלי רבותינו זלה"ה הנו"ל, רוצה לו' לפענ"ד, שרו"ל בפ"ו דשכ"ג הנו' כי וז"ל איך יש ענפים ושרשים ונר' שהארה זו היא הארת הענפים ולא הארת השרשים עכ"ל. שלכאו' מילות אלו מיותרות ודי היה לו' שהם הארת הענפים. אלא שבוה רומז לנו רו"ל שכשם שיש הארת ענפים, יש גם הארת שרשים, אלא שכאן הוא הארת ענפים ולא הארת שרשים שאם לא היה הארת שרשים לא שייך לו' ל' זה. ובכך אפ"ל שהשרשים נשארים תמיד בדעת, והענפים יורדים בקונה הכל להגדיל, והארת הענפים הם המתפשטים קודם כניסת המו' כ"א במקומו בהו"ק דצלם, והארת השרשים הם היוצאים מיסוד דאי' ומתפשטים בהגדול וכו'. כנלקו"ד אפ' ועדיין צ"ת וא"ש את"ם והיעב"א.

(סב, א) **הגדול**. בדחיית החג"ת לחג"ת בחי' דפני' לא נו' שמות המו' ולא הכלים (ועי' פת"ע שהק' שלא נזכר הכלים). ואפ' דסמך על מה שמסודר בסמוך ונראה בפני' דפני', ואפ' לכוון בהם בנקל וכן בחס' טובים.

(סג, א) **והנורא**. פני' דפני'. דחיית היסוד ליסוד דו"א. ובהגה למטה נו' עליית הפרקין עם פ"ת דיסוד דאי' (עליית הפרקין נו' בשה"כ באלקי אברהם). ולקו"ד שהכונה על לבוש עטרת היסוד דאי', והוא המתרוקן בתיבת שמע לצורך הת"ת דו"א, והוא הנדחה כאן ליסוד דו"א. ועי' פת"ע דל"ב ע"ב ד"ה נמצא. אחר זמן ראיתי שכ"כ הרב ענ"ה ז"ל ריש אות נ"א ושו"ש.

(סג, א) **והנורא**. פני' דפני'. להמשיך דרך מחיצות יסוד דאי' ת"ת דחסד'. פשוט דנקט דרך מחי', משום שלישי העליון. דאילו בש"ת הגם שבודאי לוקחים לבוש מהיסוד, אבל לא נק' דרך מחי'. וכן אח"כ בתיבת חסדים שנמשכים נו"ה לא כ' דרך מחי' וזה פשוט.

החו"ג כלל ט"ז כ' שורש הה"ח נשארי' בדעת תמיד אך ענפיהם הם הח' המתפשטים בו"ק ואלו הענפים הם המגדילים את ז"א מבחוץ עכ"ל. הרי שהשורש לא יצא מהדעת. ומדקא' הענפים הם המגדילים, וסדר ההגדלה נו' שם בפ"ג, והיא היא הכונה שבקונה הכל, משמע שהענפים הם היורדים בקונה הכל. וכ"כ הש"ש בעצמו בדרו' ב' דשכ"ה במ"ק ד"ג ע"א ד"ה ועוד וכו' שבקונה הכל הם הענפים אבל שורש החו"ג נשארים בדעת ואינם יורדים ליסוד דו"א עכ"ל. וכ"כ שם במ"ב אות ב. (ועי' ש"ש שכ"ג פ"ו אות ה' ולא הבנתי דבריו היטב). וכ"כ הריפ"ש ז"ל בשכ"ה פ"ג ד"ה א"כ, והביא הא דשכ"ג פ"ו וכתב שהם ג' חלוקים, שרשים והם ב' עטרין שבדעת, וענפים הם החו"ג המתפשטים בו"ק דו"ו, והארת הענפים היא שהיתה מתפשטת בצלם קודם שיכנסו בסוד מו' תוך ז"א (שזכר רו"ל בפ"ג הנו'), והענפים הם היורדים ליסוד דו"א ועולים באו"ח ע"כ. וכ"כ הבל"י ז"ל בפ"ו דשכ"ג הנו'. וכפ"ז מה הם א"כ הח' של הגדול וכו'.

ועי' להאש"ל ז"ל דל"ה ע"ב אות א' שהביא ג"כ הא דשכ"ג וכ' שהח' המתפשטים בצ' דצלם קודם כניסתם בו"א הם הארת הענפים, וכשמתפשטים הפרקין האמ' ותתאין דנה"י דאי' בחג"ת ונו"ה דו"א כל פרק נכנס וחסדו עמו וזה שסידר הרש"ש ז"ל בהגדול התפשטות החס' בחג"ת ונו"ה וכ"ז הוא הארת הענפים. אבל הענפים עצמם בקונה הכל, ושרשי החו"ג נשארים בדעת ואינם מתפשטים כלל עכ"ל. וק"ל שרו"ל בשה"כ בהגדול וכו' כי וז"ל גם תכוון כי הה"ח דמצד אי' הם עתה מתחילין להתפשט בו"ק דו"א ועתה נתפשטו הג' מהם שהם חג"ת עכ"ל. ובחס' טובים כ' שאז מתפשטי' הב' חס' האחרים בנו"ה דו"א ע"ש. ובהגדול מתפשטים פרקין אמצ' דאי' בחג"ת דו"א ופרקין תתאין בנה"י שלו. ואם החס' של הגדול וכו' הם הם אותם שנתפשטו כבר לפני כניסת המו' בו"א, הלא כל פרק נכנס וחסדו עמו, וממילא נתפשטו בהגדול וכו' כולם לחג"ת ונה"י, ורו"ל או' שעתה נתפשטו הג' מהם והשאר בחסדים טובים. ועוד דבסי' כאן כ' להמשיך דרך מחיצות

אל עליון וכו'

(סג, ב) אל עליון. יו"ד פ' הא הא פ' ואו. והג' בשה"כ ואו פ' הא, במקום הא פ' ואו. עי' ענ"ה דט"ז א' משם הרב זמרת הארץ שט"ס בשה"כ וצ"ל כמו הסי', וכ"ה בע"ח של"ח פ"ב וציין על תו"ח דצ"ו ע"א ע"ש לשונו זיע"א. וכנר' שהתו"ח כונתו גם להגיה את ס' הכו'. והנה היסוד דאי' כבר נמצא עתה בת"ת דז"א, שכבר נדחו כל המו' דאי' כ"א במקומו בהגדול. ומה ענין המשכת הארה זו, ולאיוזה צורך. עי' בשה"כ שכרו"ל ונמצא שבתחי' תכוון להמשיך הארת ז"א בב' תיבות אל עליון אח"כ תחלק אור זה לב' אל ליעקב עליון לרחל שהו"א מקבל בתחי' כל האורות ואח"כ מחלקם ליעקו"ר עכ"ל. וכ"ע שעיקר אחיות יעקב הוא ביסוד דאבא וכו' רמזנו בחי' הארתו בואו של והנורא וכו' צריך יעקב לקחת קצת הארה מן אי' ע"כ. וא"כ המשכת הארה לת"ת דז"א היא לצורך יעקו"ר, וכלולה מב' היסודות דאו"א, היוצאת להם ע"י ההכאות הנז'. אלא שק"ק שבע"ה הנז' כ' הכאת יוד בהא הכאת אורות דאבא בדאי' להוציא אורותיה. (עי' תו"ח צ"ו ב'). והא בואו אי' בז"א לצאת לחוץ. וואו בהא ז"א בלאה החי', ולאה היא ההא אחרונה. וגם כאן היה צריך להיות עוד הכאה ואו בהא אחרונה, שהרי יעקו"ר הם בחי' הנוק', וגם היא הא אחרונה. אמנם עי' להתו"ח זיע"א דצ"ו ב' הנז' מ"ש ואולי יובן קצת.

(סא, ב) שם. מצוייר אח"כ ג' כלי ת"ת. ובסי' המיוחס להיר"א ז"ל לא מסודר כלים. ונראה הטעם היות והכאות אלו הם בריבוי האורות היוצאים בחזה ששם נתגלה היסוד דאי' עי' בשה"כ, ולא שייך בזה המשכה לג"ש הת"ת. ומ"ש עוד בסי' להמשיך אל דס"ג מיסוד דאי' ליסוד דאבא וכו', כן משמע קצת משה"כ שכ' שעיקר אחיות יעקב ביסוד דאבא המתגלה עתה ונרמז בואו דוהנורא וכו' ע"ש. ומשמע שכל תיקונו צריך להיות ע"י יסוד דאבא. וע"ע בשה"כ במילת גומל וכו' מ"ש ולוקח ג' הארות וכו' וכו' ע"ש.

(סג, ב) אל עליון. עי' פת"ע ז"ל מ"ש שיש כאן ב' בחי' נוק' הנתקנים בעמידה. ועי' במזכיר שלום מע' הכ' אות ט"ז באורך. וממה שהובא שם נראה, שסברי מרנן הרד"מ ז"ל והיר"א זיע"א והמחבר בעצמו זלה"ה ושאר מרנן ורבנן שנו' שם דשקלו וטרו למענייתם, ולא עלה על דעת א' מהם לו' שזה לחוד וזה לחוד. וגם הרב המחבר שתי' לפ"ד התו"ח זיע"א שתי' אל עליון לחוד והא"ב דאטבח לחוד, א', שתיבת אל עליון לבדו הוא ביעקו"ר דפר' חג"ת, והאטבח שמתחיל מחס' טובים הוא ביעקו"ר דפר' נה"י. וג"ז דלא כפת"ע ז"ל שכ' שהנוק' דאל עליון שם מתקנים הכתר שלה, ובזוכר חג"ת וכו' עד למען שמו. ולתי' הב' של המזכיר שלום, גם כונת אל עליון היא ל'נוק' דאטבח עש"ב. וכשנא' שהכל מדובר בנוק' א', ושכך נראים פשט הדברים, צ"ל א"כ שכל הכונות הנז' בשה"כ (שלא נז' א"ב דאטבח"ח) הם הארות נוספות על מה שנו' בע"ח באטבח, ואינו מוכרח שיהיו בבחי' אחר', אלא בחי' אחת היא שמקבלת האורות הללו של שה"כ, ונתקנת באטבח"ח של ע"ח. כ"נ לכאו'.

(סד, ב) טובים. להמשיך הארה דנו"ה וכו' להמשיך ממח חכמה וכו'. נראה שהם ב' כונות. הא' היא לרחל שנתקן הכתר שלה באל עליון, והב' שייכה לרחל הנתקנת באטבח לפי הפת"ע ז"ל באל עליון (עי' מה שרשמתי בדיבור הקודם) ובתיקון הדעת בקונה הכל נז' יעקב ולא נז' רחל. וצ"ל שנכללה בכונת המשכת ה"ג לדעת רחל של אטבח"ח. ובזוכר נז' החג"ת של יעקו"ר חוץ מכונה השייכה לאטבח"ח. אמנם בתיקון הנהי"מ ומביא גואל למען שמו נז' יעקב לבדו. ונראה שנכללה אתו רחל, כיוון שאין הפרש ביניהם בכונה. כ"נ מפת"ע באל עליון דל"ד רע"ב ע"ש. וצע"ק שלא א' בהדיא יעקו"ר ביחד.

(סה, א) טובים. הציור הנז' בהגדלת חו"ב דנוק' נלקו"ד שאינו מבורר. א', טעות הניכר הוא במה שמצויר בדס"ה בצד שמאל אה"י בקיבוץ ותחתיה הוי' בחירק וצ"ל